Lentemaand 194[illegible]

ontwakend volk

ONTWAKEND VOLK

Hoofdopsteller: H. C. NIJE
's-Gravenhage, J. de Wittlaan 20

Administratie: N. E. N. A. S. U.
Groote Markt 30 — Rotterdam

6e JAARGANG NUMMER 6
LENTEMAAND 1942
Abonnementsprijs ƒ 3.— per jaar
Giro 207915 t.n.v.
„Volk en Vaderland" Rotterdam

MAANDBLAD VOOR DE VORMING VAN DEN NEDERLANDSCHEN GEEST

HET WOORD VAN DEN LEIDER

Het recht van een landarbeider is, dat als hij dertig jaren op zijn knieën over een andermans land gekropen heeft, dat hij dan een bescheiden plaats de zijne kan noemen, al is het maar één of twee hectaren, met een eigen dak boven het hoofd.

Den Haag, 18 Sprokkelmaand 1942.

DE TEERKOST VOOR DE MAAND

Een persoonlijk woord over onzen Leider

HET is niet gemakkelijk van den Leider een behoorlijke foto te maken. Er is geen schilder die er in geslaagd is een behoorlijk portret van hem te schilderen. Het is ook niet gemakkelijk hem met woorden te karakteriseeren. Ook hier dreigt dezelfde fout als bij de portretten, een veel te sterk naar voren brengen van een van de zijden waardoor het andere niet voldoende belicht wordt. Het eerste wat mij altijd bij den Leider treft is, dat hij denkt als een soldaat. Hij zelf zegt, dat hij als ingenieur denkt, maar als dat juist is, dan heb ik blijkbaar veel ingenieurs gekend, die niet als een ingenieur denken. De Leider vraagt zich niet zoozeer af hoe is een bepaald probleem, een bepaalde situatie ontstaan, hij vraagt zich in de eerste plaats af, hoe los ik een bepaalde situatie op. De vraag hoe zij is ontstaan, heeft voor hem alleen belang voorzoover de kennis daarvan kan meehelpen om het probleem op te lossen. De Leider levert veldslagen. Hij kiest zijn man uit om een bepaald deel van de opdracht te vervullen en vraagt zich af of hij hiervoor geschikt is. Is de man voor deze taak geschikt, dan bekommert hij er zich niet om — zooals zoovele menschen doen — dat deze man voor andere dingen niet geschikt is. Als men dat in de Beweging maar goed begreep, dan zou men hem een heeleboel last kunnen besparen, want de meeste bezwaren die tegen menschen worden ingebracht, zijn juist van dien aard, dat zij van belang zouden zijn wanneer den beklaagde iets anders was opgedragen dan hem opgedragen is. Deze wijze, de menschen te beoordeelen, is een van de redenen — er zijn er diepere — waarom het wel mogelijk is misbruik te maken van de goedhartigheid van den Leider, maar intriges zoo weinig kans van slagen bij hem hebben. Zij stooten af op een juiste beoordeeling van den zakelijken toestand. De intrigant is al doorschouwd voor aleer hij aan de „pointe" van zijn verhaal toe is.

DEZE soldaat is altijd in den aanval. Sinds jaren probeert men de Beweging in een verdedigende positie te brengen. Al de laster en vuilheid, die men over de Beweging en den Leider persoonlijk uitstrooit, vindt in dit streven zijn eigenlijke oorzaak. Aan de verdediging heeft de Leider steeds weinig aandacht besteed. Ik kan mij slechts een of twee artikelen van hem herinneren, die daaraan gewijd waren en dan nog droegen zij hoofdzakelijk een aanvallend karakter.

„GOD en alle goede menschen zullen onze daden erkennen", is zijn devies. Het is met deze aanvallen vrijwel ook altijd zóó gegaan dta zij aan de verwachtingen van de vuilspuiters niet beantwoord hebben. Er zijn in den loop der jaren heel wat menschen opgestaan, die hetzij omdat zij uit de Beweging waren gegooid, hetzij gedreven door de afgunst van hem die alleen kan afbreken ten opzichte van den bouwer, zich zelf gedurende twee weken een naam hebben verschaft door dergelijke aanvallen. Zij zijn allen in hun eigen vuil gestikt. Het meest treffend komt het aanvallend karakter van den Leider tot uiting wanneer hij een tegenstander ontmoet, of iemand die de Beweging wil beschoolmeesteren. Ik heb dit meermalen meegemaakt. Het duurde nooit langer dan 5 minuten, voor deze man zijn houvast was kwijt geraakt en tot een stellingsoorlog was gedwongen. Deze instelling van den Leider heeft natuurlijk een diep zedelijken grondslag. Deze man, men ziet het, is overtuigd van de rechtvaardigheid en de redelijkheid van de zaak die hij verdedigt en weet, dat hij kan volvoeren wat hij heeft ondernomen. Hij weet dat hij den strijd moet voeren met onvolmaakte menschen en dat het de kunst is, elk, in zijn eigen waarde, nuttig te laten zijn. Daarom blijft hij ook altijd eenvoudig en evenwichtig. Ik heb hem nooit „himmelhoch jauchzend" of „zum Tode betrübt" gezien. Het is ook bekend, dat hij onder alle omstandigheden goed slaapt. De grootste gebeurtenissen in de Beweging heb ik hem steeds zien verwerken met de woorden: „Ziezoo, dat is weer dat", of: „Zoover zijn wij dan al weer", of: „Daar zitten we weer eens". De grootste offers heeft hij op deze eenvoudige wijze gebracht alsof het van zelf sprak. Voor de offers van anderen heeft hij altijd een overdreven waardeering. Maar hoe dichter men bij hem komt, hoe meer hij eischt, dat men deze dingen ook als vanzelfsprekend

beschouwt. Ik herinner mij, dat een van zijn nauwste medewerkers in een groot zedelijk conflict was geraakt. Hij wist hiervoor op het eerste oogenblik geen raad. De Leider zei hem alleen: „Gij zijt toch officier geweest. Gij weet dan wat U te doen staat". Wie in groote situaties te kort schiet, is bij den Leider veroordeeld. Hij krijgt misschien nauwelijks een onvriendelijk woord, maar hij krijgt geen vertrouwenspost meer. En dat is, voor wien eens met dezen man heeft samengewerkt, een harde straf.

DAT is juist een van zijn groote geheimen. Dat hij de menschen zoo aan zich weet te binden. Men krijgt niet den indruk dat hij zich daarvoor moeite geeft. Maar het eigenaardige is, dat hij zoovele medewerkers, die oorspronkelijk van plan waren wel eens iets voor de Beweging te doen, geheel in den ban van het geheel heeft weten te stellen. Hoe bereikt hij dat? Het blijft zijn geheim. Maar twee elementen spelen daarbij zeker een groote rol. Doordat hij zichzelf geheel in dienst van het Nederlandsche volk heeft gezet, neemt hij dat ook aan van anderen en wekt zoo hen, in wien de stof van een strijder zit, daartoe op. En in de tweede plaats: zijn redelijkheid. Ik ben wel woedend bij hem aan komen zetten, vast besloten, de zaak waarom het ging, nu te laten barsten of breken. Hij heeft mij steeds overtuigd, zoo dat ik ook gerust gesteld wegging, al kreeg ik dan niet gedaan wat ik wilde. Deze redelijke, nuchtere beoordeeling van de feiten heeft tot gevolg, dat hij veel, van wat anderen gewichtig vinden, onverschillig voorbij gaat, omdat hij ze op hun juiste, „kleine" waarde heeft getaxeerd en begrepen heeft, dat zij in het groote geheel van weinig belang zijn.

ER is maar één ding, dat hem werkelijk kwaad kan maken: Dat is oneerlijkheid en ontrouw. Ik heb hem in zoo'n geval een paar keer meegemaakt. Zijn blik en de geheele uitdrukking van zijn gezicht verandert dan. De schuldige wordt daardoor alleen reeds als het ware verlamd. De executie is dan ook steeds van korten duur. Maar wie haar meegemaakt heeft, is er eenigszins van overstuur. Daarentegen kan niets hem zoo ontroeren als een bewijs van trouw. Ik herinner mij, dat in één van de beroerdste tijden, die de Beweging heeft meegemaakt, wij op een zeer moeilijk oogenblik langs een landweg reden. Daar stond een kleine tol en de tolwachter, een oude man, herkende den Leider, stak bevend zijn hand op en zei: „Hou Zee Leider", met die vriendelijke aanhankelijkheid die men zoo dikwijls in de oogen van kameraden leest, wanneer zij voorbij hem gaan. De Leider was er een oogenblik heelemaal beduusd van en zei alleen: „Och, het is niet altijd even gemakkelijk, maar dit maakt veel weer goed".

WANNEER men in een paar woorden een karakteristiek van den Leider zou willen geven, zou men niet beter kunnen doen dan te zeggen: een echte Nederlander. Hij loopt niet direct met iets of iemand weg, maar wil de dingen en de menschen op hun waarde toetsen, is nuchter, zet door, klaagt niet veel en leeft sterk naar binnen. Het is niet te verwonderen, dat hij in Werkendam geboren is, aan een van de groote rivieren, die door hun rustige grootheid zoozeer het Hollandsche landschap bepalen. Dáár, waar feitelijk Zuid-Nederland aan Noord-Nederland grenst, uit een katholieken vader en een protestantsche moeder. Hij heeft de oolijkheid en glunderheid van den Brabander, maar in zijn geheele wezen ligt iets ingetogen, dat op het Noorden wijst. Het is alleen opmerkelijk, dat hem de vorm meer zegt dan de kleur en de toon. Dat de bouwkunst hem nader staat dan de muziek en de schilderkunst en dat hij in de bouwkunst meer het groote en technische dan het knusse en intieme aanvoelt. Maar daarin komt waarschijnlijk dan ook tot uitdrukking, dat hij niet zoo maar een Nederlander, maar juist de „Leider", „de Bouwer" is.

Zoo staat hij voor ons, de man die ons is voorgegaan in den strijd, die ons al strijdende heeft opgevoed en die, straks van Neerlands toekomst de groote bouwer zijn zal.

VAN GENECHTEN.

MEENINGEN VAN ANDEREN

Ter overdenking

Duizenden onzer kameraden staan aan het front. Tezamen met hun Duitsche kameraden staan zij daar dag en nacht, in de eindelooze Russische vlakte, gereed hun leven te offeren voor het behoud van beschaafd Europa. Wekenlang soms, zelfs geen stroozak om op te slapen en daarbij nog de hevige, ondragelijke koude. Beseffen wij allen wel, wat onze kameraden daar moeten verduren, hoe zwaar de strijd daar is en welke ontberingen zij daar moeten lijden?

Tientallen onzer kameraden zijn reeds op het slagveld gevallen, hebben zich geofferd voor het nieuwe Europa, voor hun Leider, voor hun volk, voor ons. 14 Wintermaand hoorden wij hun namen opnoemen. Velen onzer schrokken. Hoevelen zijn reeds gevallen! En nog bijna dagelijks lezen wij in onze bladen nieuwe kennisgevingen, dat kameraden gesneuveld zijn. Het staat daar met een enkele regel: — Gevallen in den strijd tegen het bolsjewisme — of — Gevallen in den strijd voor Leider, volk en vaderland . . . .

Wij zijn aan deze advertenties al weer gewend. En toch: het zijn onze kameraden. Kameraden, die voordat zij gevolg gaven aan den oproep van den Leider, hier op onzen bodem denzelfden strijd streden als wij, en die heengingen in de verwachting, dat de achterblijvenden hun strijd aan het thuisfront met dubbele kracht zouden voortzetten. Zij vielen voor ons . . .

Een groepsvergadering. Een zaal vol kameraden. Allen dragen zij zelfs het insigne op, inplaats van achter hun revers. De groepsleider opent de vergadering, wekt de aanwezigen op tot den strijd. Herdenkt met eenige woorden de kameraden aan het Oostfront.

Een half uur later begint de „kameraadschaps"-avond . . . Een kameraad-humorist komt op het podium. Hij draagt een liedje voor, dat „de stemming erin moet brengen". De zaal zingt het refrein mee. De stemming komt er in. Gearmd wiegen alle kameraden op de maat van de muziek mee. Een tweede liedje draagt de humorist voor, gevolgd door meerdere. Geen van allen hebben deze liedjes iets met onzen strijd te maken. Een vroolijker stemming komt er in de zaal en wordt nog vroolijker. De zaal zingt: „Het peerd van oome Luuks is dood - dat gaat naar Den Bosch toe - en - we gaan nog niet naar huis", enz.

Aan het front zijn misschien op hetzelfde oogenblik vele onzer kameraden in een strijd op leven en dood gewikkeld. Misschien blies juist, op het oogenblik, dat de kameraden in Nederland zongen- - „we gaan nog niet naar huis" - een onzer kameraden op het slagveld of in een lazaret zijn laatste adem uit. Misschien kreeg juist op dezen avond een gezin in Nederland bericht, dat een zoon aan het Oostfront gevallen was.

Het is niet de bedoeling de kameraden, die deze vergaderingen organiseeren, iets te verwijten. Meestal behooren zij tot de harde werkers en denken zij met dergelijke bijeenkomsten de niet-werkers naar de vergadering te lokken in de hoop hen daar voor den actieven strijd te winnen. Maar dan liever een half gevulde zaal met werkelijke strijders. Ook met het zingen van onze volks- en strijdliederen kunnen wij, en op een voor dezen tijd heel wat gepaster wijze, onze levensvreugde toonen. Wij hebben zoo vaak met onze tegenstanders gespot, als deze hun leden met allerlei middelen ter vergadering moesten lokken. Herinnert u zich nog de liberalen met hun tombola, hun groote revue en na afloop bal?

Laten wij nationaal-socialisten niet in dezelfde fouten vervallen en vooral thans niet!

De Zwarte Soldaat
30-1-1942.

UIT EEN BRIEF AAN MAX BLOKZIJL

Zeer Geachte Heer,

Het is feitelijk geheel overbodig U te zeggen, dat de N.S.B. in Nederland door de overgroote meerderheid van het Ned. Volk, om het netjes te schrijven, „n o g niet begrepen wordt of wil worden". Met mij w a s het ook precies zoo gesteld. De redenen, och, U weet ze net zoo goed als ik. Het zijn landverraders, het zijn dit, het zijn dat, maar in ieder geval niet veel goeds.

Maar nu wil het toeval, dat ik sedert vele jaren werkzaam ben in een bedrijf, waar een joodsche directie aan het hoofd stond. Deze werd voor een jaar geleden naar huis gestuurd en een Beheerder werd aangesteld. Deze persoon is lid van de N.S.B. en toen deze heer voor een jaar geleden in functie kwam, werd hij door het overgroote deel van het personeel met gemengde gevoelens ontvangen. U begrijpt dat wel. Nu is echter de volgende maand deze Beheerder één jaar hier in het bedrijf en meer wil ik daar niet over zeggen.

Alléén het volgende. Juist omdat deze N.S.B.-Beheerder nooit en te nimmer ook maar é é n w o o r d over de N.S.B. in dit bedrijf heeft gesproken, heeft deze Beheerder een propaganda gemaakt voor de N.S.B. zooals niemand met woorden hem zou kunnen verbeteren. D a d e n e n g e e n w o o r d e n. Daarom heb ik langzamerhand een buitengewone hoogachting voor dezen 65-jarigen N.S.B.-er gekregen en niet alleen een hoogachting voor hem persoonlijk, maar ook een beter begrip wat feitelijk N.S.B.-ers zijn.

Daarom heb ik reeds enkele avonden met veel aandacht naar Uw radio-toespraken geluisterd en dacht dan dikwijls: „Ja, die N.S.B.-er heeft toch gelijk". Al zou ik het met enkele punten wel eenigszins anders wenschen, met de hoofdzaken ben ik het thans roerend eens. Ik zou hierover nog wel meer willen schrijven, maar ik mag niet te veel van Uw tijd vragen. Ik wilde U alléén eens schrijven hoe een persoon door n i e t s te zeggen toch menschen voor een goede zaak weet te winnen.

DE PRODUCTIESLAG IN NEDERLAND

in Europeesch licht gezien

Een belangrijke rede van Dr. F. E. Posthuma, oud-minister van Landbouw en Generaal-adviseur van den Nederlandschen Landstand.

Het is niet mogelijk zich een begrip te vormen van de beteekenis van den productieslag voor ons Volk, gezien in het licht van het Nieuwe Europa, zonder op de hoogte te zijn van onze voedselvoorziening in vroeger jaren.

Zoo kon Nederland zich omstreeks de tachtiger jaren praktisch gesproken uit eigen bodem van voedsel voorzien. Nadien is de bevolking van Nederland verdubbeld, terwijl de oppervlakte cultuurgrond slechts met ongeveer 1/7 deel werd vergroot. Daarbij komt, dat het grootste gedeelte van de aanwinst aan cultuurgrond werd benut in den vorm van grasland.

Onderstaande tabel geeft hiervan een overzichtelijk beeld.

BEVOLKING EN OPPERVLAKTE CULTUURGROND

Cultuurgrond:

Jaren:	grasland ha	bouwland en tuingrond ha.	Totaal ha.	Bevolking:
1880	1.126.000	916.000	2.042.000	4.030.000
1938	1.336.000	986.000	2.322.000	8.729.000

Deze sterke bevolkingstoename tegenover de betrekkelijk langzame uitbreiding van de oppervlakte cultuurgrond heeft tot gevolg gehad, dat verreweg het grootste gedeelte van den bevolkingsaanwas zich een bestaan moest verschaffen in andere takken van bedrijf dan de landbouw.

BEROEPSTELLING 1899 EN 1938

Een vergelijking tusschen de uitkomsten van de beroepstellingen van 1899 en 1938 leert het volgende:

Jaar	Landbouw visscherij en jacht	Nijverheid	Handel, verkeer crediet-, bank- en verzekeringswezen	Overheid, huiselijke diensten, onderwijs
1899	593.000	651.000	332.000	348.000
1938	690.000	1.333.000	860.000	617.000

Dank zij de toenemende intensiveering van het bedrijf (tuinbouw), kon het aantal, in den landbouw (visscherij en jacht) een bestaanvindende, personen zich met 1/6 uitbreiden.

Een sterke vermeerdering vond plaats bij de bedrijfstakken Nijverheid en Handel, Verkeer enz. (resp. 2× en 2½× het aantal daarin bij de telling 1899 werkzaam zijnde personen).

STIJGING VAN DEN LEVENSSTANDAARD

Behalve dat de bevolking sterk toenam, steeg bovendien de gemiddelde levensstandaard. Er bestond geleidelijk aan meer vraag naar „fijnere" voortbrengselen. Het is echter een feit, dat met het opvoeren van de kwaliteit de opbrengst per eenheid van oppervlakte afneemt.

Door deze omstandigheden zijn de eischen, welke aan de voedselvoorziening van ons volk werden gesteld, wel zeer bijzonder geworden.

OPVOERING VAN DEN OPBRENGST PER H.A.

In de eerste plaats werd de voortbrenging van eigen bodem van jaar op jaar meer opgevoerd. Wat op dit gebied door de Nederlandsche boeren werd bereikt, moge uit de volgende cijfers blijken.

Opbrengsten per ha.

	1881/1890	1928/1937	Vermeerdering in %
Tarwe in h.l.	23.4	38.5	64
Rogge in h.l.	19.1	31.3	58
Aardappelen in h.l.	153	295	92
Suikerbieten in tonnen	25	37.5	50

Hierdoor werd bereikt, dat Nederland van de geheele wereld het land was geworden, waar de hoogste gemiddelde opbrengsten per eenheid van bodemoppervlak werden verkregen.

Ik vestig hier speciaal de aandacht op, omdat hierdoor duidelijk kan worden, dat de productie-

in September 1939, reeds groote moeilijkheden.

De invoer van overzee moest na 15 Mei 1940 heelemaal worden stopgezet toen Engeland nà de bezetting van Nederland de blokkade ook op ons land toepaste.

„WAT NU?"

De vraag was toen: „Wat nu?" Nederland heeft op deze vraag geantwoord door de Nederlandsche boeren op te wekken tot deelname aan den Productieslag, een gelijk gericht streven om te komen tot

slag in Nederland moeilijk tot een stijging van de opbrengst per ha. kan leiden zooals dat in andere landen het geval kon zijn.

INVOER BLEEK ONDANKS INTENSIVEERING NOODIG

Naast de opvoering van de eigen bodemproductie was een aanzienlijke invoer noodig om aan de hooggestelde eischen van onze voedselvoorziening te voldoen.

Niet alleen voedingsmiddelen, voor menschelijk gebruik bestemd, maar ook groote hoeveelheden veevoeder werden ingevoerd. Daartegenover stond echter een belangrijke uitvoer van dierlijke producten. Immers onze veestapel heeft zich van 1885 tot 1938 bijna verdubbeld, de varkensstapel meer dan verdubbeld, terwijl de hoenderstapel zich meer dan v e r t i e n v o u d i g d e!

In 1938 werd precies de helft van onze boterproductie uitgevoerd.

Had de Nederlandsche bevolking dan niet gaarne wat meer boter gezien?

Maar zelfs zij, die zouden worden geroepen om onzen Vaderlandschen bodem te verdedigen, kregen immers geen boter!

Ofschoon onze uitvoer van dierlijke producten dus groot was, moest een aanzienlijke hoeveelheid tarwe worden ingevoerd. De eigen voortbrenging van broodgraan was onvoldoende om in de behoefte te voorzien. Dit is een belangrijk feit, dat in het oog gehouden moet worden.

Nederland kon dit hooge peil van voortbrenging handhaven zoolang de voorname hulpmiddelen, kunstmest en veevoeder in onbeperkte hoeveelheden konden worden ingevoerd.

Daar deze invoer echter hoofdzakelijk van overzee moest komen, veroorzaakte het uitbreken van den oorlog tusschen Engeland en Duitschland,

een zoo doelmatig mogelijke benutting van de eigen bodem ten bate van de voortbrenging van de eerst noodzakelijke producten, teneinde de grootst mogelijke mate van zelfvoorziening daarvan te verkrijgen.

De oorlog en nog meer de blokkade maakten den productieslag noodzakelijk, doch het zou kortzichtig wezen, als men meende, dat de productieslag aan den oorlog gebonden was. Zeker, van nationaal-socialistisch standpunt is de productieslag — een gemeenschappelijk gevoerde strijd ten dienste van het geheele volk — ook in vredestijd niet uit het economische bestel weg te denken. D e o n a f h a n k e l i j k h e i d v a n e e n v o l k h a n g t i n d e g r o o t s t e m a t e s a m e n m e t d e m o g e l i j k h e i d, d i e d i t v o l k h e e f t o m z i c h z e l f t e v o e d e n.

En toch heb ik in mijn lange praktijk, en ook nu nog, en onder alle mogelijke soorten van menschen, de ervaring opgedaan, dat de daareven door mij aangegeven eenvoudige waarheid niet wordt begrepen. Meestal wil men haar niet begrijpen, en dit „niet willen" berust niet op een soort koppigheid, maar op de vrees, dat, als men de waarheid in dezen toegeeft, men zich tevens ondergeschikt verklaart aan degenen, die het voedsel voortbrengen. De dikwijls opgeworpen strijdvraag: stad — platteland is ook het gevolg van dezelfde opvatting.

In Duitschland werd reeds in 1934 de „Erzeugungsschlacht" uitgeroepen. De Reichsbauernführer, Walter Darré, gaf daarbij het parool: „Meer voortbrengen, en het voortgebrachte zoo zuinig mogelijk gebruiken".

Het jaar 1934 was nog een vredesjaar, en persoonlijk heb ik de vaste overtuiging, dat Duitschland in de eerste plaats tot de Erzeugungsschlacht

gekomen is om het Duitsche volk zooveel mogelijk onafhankelijk te maken, en niet om daardoor een toekomstigen oorlog voor te bereiden.

De productieslag in Duitschland was een groot succes. Zoo was de aardappeloogst in 1937 1/3 grooter dan de gemiddelde oogst van 1928 tot 1932, de suikerbietenoogst van 1937 het dubbele van die van 1932.

EN NU NEDERLAND!

In Nederland is in de laatste jaren vooral deze fout gemaakt: men heeft voor de intensiveering, dus voor het streven naar een zoo hoog mogelijke opbrengst per oppervlakte eenheid, vooral gebruik gemaakt van *ingevoerde* productiemiddelen, en te weinig acht geslagen op de mogelijkheden om den eigen bodem tot het uiterste te benutten.

INVOER VAN PRODUCTIEMIDDELEN BRACHT NADEELEN

Over de geheele lijn bekeken, heeft deze wijze van uitoefening van het landbouwbedrijf geen voordeel gegeven, maar nadeel gebracht.

Vooral toen er belemmeringen in de mogelijkheid van uitvoer kwamen, en dat was in feite het geval sinds den wereldoorlog, kreeg de Nederlandsche boer zware slagen.

Voordeel van dit alles hadden betrekkelijk kleine groepen, die bij den in- en uitvoer en bij de directe of indirecte verwerking van ingevoerde productiemiddelen belang hadden. En het waren deze kleine groepen die invloed uitoefenden op de in Nederland, sinds den wereldoorlog gevoerde politiek, en *niet* de boeren.

Het gevolg was een groote afhankelijkheid van den Nederlandschen landbouw, en daardoor van de Nederlandsche voedselvoorziening, van het buitenland.

De Nederlandsche productieslag moet nu, naar mijn meening, in de eerste plaats streven naar het inhalen van wat vroeger verwaarloosd werd. De volledige bemesting van eigen bodem moet naar voren worden gebracht.

HET GRASLAND SPEELT EEN GROOTE ROL BIJ ONZE VOEDSELVOORZIENING

Op den voorgrond treedt hierbij een zoo *intensief mogelijk gebruik van het grasland*, en de grootst mogelijke uitbreiding van den verbouw van *stoppelgewassen* (z.g. tweede gewassen).

In Mei 1941 bestond onze cultuurgrond uit: 961.000 ha. bouwland, 1.321.000 ha. blijvend grasland en 59.000 ha. tuingrond.

Het grasland speelt dus een groote rol in het Nederlandsche landbouwbedrijf en zal dit blijven doen, vooral, omdat het overgroote deel van het grasland, in verband met de geaardheid van den bodem, grasland moet blijven.

Wil men den stopgezetten invoer van veevoeder compenseeren, dan zal het grasland echter intensiever gebruikt moeten worden.

Zoolang de koe in de weide is en dus het gras gebruikt voor zijn regelmatige maaltijden, is het omweiden het aangewezen middel. Hieronder wordt verstaan het indeelen van het grasland in kleine perceelen, welke afwisselend worden afgegraasd. Door dit omweiden krijgt de koe jonger, dus voedzamer gras in den weidetijd, terwijl daarenboven méér gras voor hooi en kuil, dus voor het wintervoeder, overblijft.

Het hooi, dat men wint, moet zoo goed mogelijk geoogst worden. Daarvoor gebruikt men ruiters. Het gras waarvan men geen hooi maakt moet òf zoo goed mogelijk worden ingekuild, òf zoo snel mogelijk worden gedroogd. In het laatste geval moet men dus komen tot vereenigingen, die een grasdrogerij exploiteeren.

Ik kan tot mijn vreugde mededeelen, dat door de propaganda voor den productieslag èn op het gebied van de graslandcultuur èn op dat van den verbouw van stoppelgewassen reeds veel bereikt is.

BROODGRAAN EN AARDAPPELEN, ONZE EERSTE LEVENSBEHOEFTEN

Gaat het bij de hierbovengenoemde gebieden om de bevordering van de voortbrenging van de *dierlijke* producten, die de mensch noodig heeft (voornamelijk vet), ook voortbrengselen van den akker nemen een belangrijke plaats in. De *gewassen*, die wij in de eerste plaats behoeven voor de menschelijke voeding, zijn *het broodgraan en de aardappelen*. De invoer

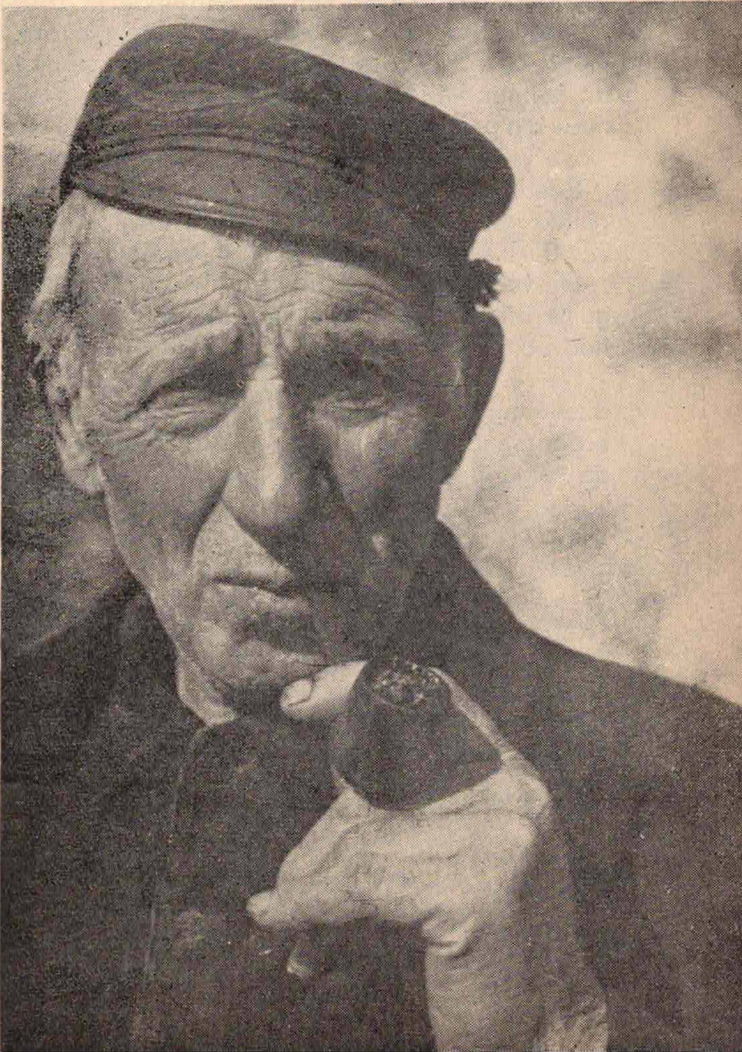

van het broodgraan is stopgezet, en nu moet de verbouw daarvan en van de aardappelen zooveel mogelijk worden uitgebreid. Om dit te bereiken, moet er meer bouwland beschikbaar komen, en dit kunnen wij alleen bereiken door g r a s l a n d t e s c h e u r e n.

Reeds in het voorjaar van 1941 werd de propaganda hiervoor ingezet. Het resultaat was, dat 22.000 h.a. grasland gescheurd werden.

De verbouw van aardappelen werd zooveel mogelijk uitgebreid, omdat de aardappel de grootste hoeveelheid menschelijk voedsel per ha. oplevert.

De resultaten van de propaganda voor den productieslag, met betrekking tot den verbouw van broodgraan en aardappelen, blijkt, het beste uit de volgende cijfers:

	1940 h.a.	1941 h.a.	toename
Tarwe	134.000	137.000	granen 5 %
Rogge	228.000	241.000	
Consumptie-aardappelen	92.000	117.000	aardapp. 24 %
Fabrieks-aardappelen	37.000	43.000	

DE VETVOORZIENING IS VAN HET GROOTSTE BELANG

Met het oog op de vetpositie is de koolzaadverbouw van het grootste belang.

Hoewel dit gewas niet op alle gronden te teelen is, en daarenboven het weer dit jaar ongunstig is geweest, steeg toch de verbouw van koolzaad van 3300 h.a. tot rond 13.000 h.a. en werd dus nagenoeg v e r v i e r v o u d i g d. Willen wij echter een behoorlijken steun hebben voor onze vetpositie, dan zullen wij ons hebben te richten op den verbouw van 40.000 h.a. koolzaad in Nederland.

Voor den productieslag lag ook nog een belangrijke taak op het gebied van de bewaring van mest en gier. Men had zich, toen veel kunstmest werd ingevoerd en de prijs daarvan niet hoog was, niet heel druk gemaakt over dit vraagstuk. En toch is dit voor de plantenvoeding en de structuur van den bodem van het grootste belang.

De gier is over het algemeen stikstofrijk, doch alleen dàn deugdelijk, als ze goed bewaard wordt. Daarom werd propaganda gemaakt voor het bouwen van gierkelders.

Naast deze natuurmeststof, welke op het bedrijf zelf wordt gewonnen, staat de natuurmeststof, welke uit de steden kan komen, n.l. de c o m p o s t.

De productieslag heeft ook hierop duidelijk de aandacht gevestigd; naar ik meen niet geheel zonder resultaat, althans met een behoorlijke hoop op de toekomst.

Ik wil nu nog in het kort den Nederlandschen productieslag in Europeesch licht bezien. Het parool zal moeten zijn: „Nederland voedt zichzelf!"

Niet alleen omdat, zooals mijn meening is, slechts een volk, dat zichzelf kan voeden, een vrij volk is, maar ook vanwege het feit, dat in dezen tijd invoer — en dan denk ik niet eens aan invoer van overzee — alleen vanwege de transportmoeilijkheden reeds practisch uitgesloten is.

KAN NEDERLAND ZICHZELF VOEDEN?

Als ik betoog: „Nederland voedt zichzelf!" dan ligt het natuurlijk voor de hand, dat men de vraag stelt: „Kàn Nederland zichzelf voeden?"

Het komt mij voor, dat Nederland dat kan; wij zullen echter alle krachten hebben in te spannen.

Wanneer de 100.000 h.a., die dit najaar voor scheuren zijn opgegeven, gescheurd zijn, dan beschikken wij in Nederland over een oppervlakte van ruim 1 millioen h.a. bouwland. In 1941 waren ruim 500.000 h.a. hiervan beteeld met broodgraan en aardappelen. Deze oppervlakte kan nog wel iets uitgebreid worden, maar zij is reeds betrekkelijk spoedig aan grenzen gebonden. Bovendien moeten wij ruimte reserveeren voor gewassen als suikerbieten, vlas, boonen, erwten en vooral ook koolzaad.

Is de toestand nu zoo, dat invoer practisch is uitgesloten, dan beteekent dit toch nog geenszins, dat het begrip „productieslag" niet met invoer kan worden verbonden.

De Nederlandsche landbouw en veeteelt staan op zeer hoog peil. Nederland heeft vooral op het gebied van voortbrenging van de z.g. veredelde producten als boter, kaas, melkproducten, eieren, vleesch, groenten en fruit, een goeden naam in het buitenland.

Van deze producten werd, zooals we reeds hiervoor hebben gezien, een aanzienlijk deel uitgevoerd.

DE TAAK VAN NEDERLAND IN HET NIEUWE EUROPA

Met dit verleden ligt het voor de hand, dat in het Nieuwe Europa voor Nederland de taak zal zijn weggelegd, om als specialist op het gebied van de voortbrenging van hoogwaardige producten op te treden. Immers alleen door een goede taakverdeeling zal men tot een goeden voedingstoestand van mensch en dier in Europa kunnen komen.

Als de oorlogstijd voorbij is, dan zal ieder land zijn eigen productieslag moeten bezien als een streven om gezamenlijk het Nieuwe Europa zoo rationeel mogelijk van het noodige te voorzien. Ook in Nederland zal men dit standpunt moeten innemen en dat is wat ik bedoelde met den titel van dit artikel „De Productieslag in Nederland in Europeesch licht gezien".

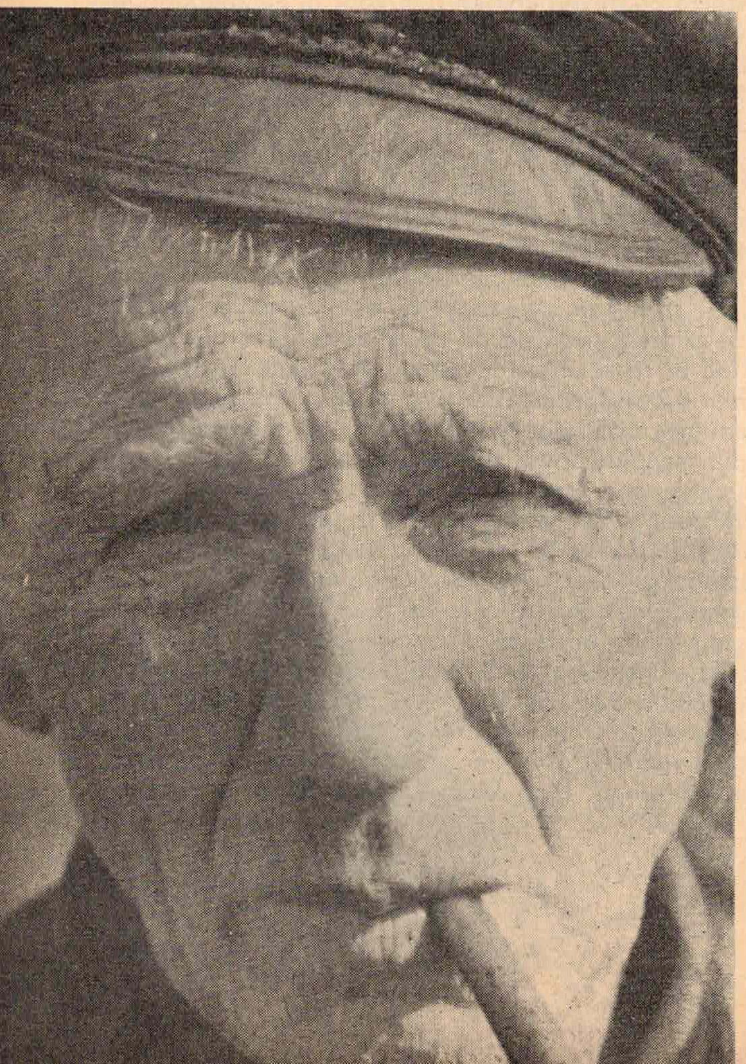

Boerenland *gaat naar* Boerenhand

DE Beweging heeft in haar strijdperiode steeds de gedachte, dat boerenland in boerenhand behoort te komen, voorgestaan. Naar mate wij de strijdperiode verlaten en in het tijdperk der regeering overgaan, begint ook in de verwerkelijking van deze gedachte lijn te komen. Weliswaar is de Beweging als zoodanig nog niet „aan de macht", maar reeds zijn ook op agrarisch gebied verschillende belangrijke posten met toestemming van den Leider door kameraden bezet, die daardoor gelegenheid hebben in nationaal-socialistischen geest iets tot stand te brengen. Hoe weinig dat nog is, weet niemand beter dan deze kameraden zelf, die dag aan dag op allerlei moeilijkheden stuiten, en niemand kan vuriger wenschen dan zij, dat de Leider eindelijk het hoogste gezag in ons vaderland in handen moge nemen, opdat eindelijk het nationaal-socialisme over de geheele lijn zich kan doen gelden. Maar niettemin is het toch mogelijk, op velerlei gebied al vast voorbereidend werk te doen. Zoo ook wat betreft de verwerkelijking van onze oude strijdleuze „boerenland in boerenhand".

Om het belang van deze gedachte goed te begrijpen bedenke men, dat omstreeks 50 % van onzen landbouwgrond eigen bezit van den grondgebruiker is, hetgeen wil zeggen, dat de helft van alle landgebruikers hun grond moeten pachten. Hierbij moet men echter ook in aanmerking nemen, dat een groot aantal van hen, die landbouwgrond in eigendom hebben, dezen grond niet onbezwaard bezitten. Zeer velen van hen hebben hun grond meer of minder zwaar met hypotheek moeten belasten. Aangezien het weinig verschil maakt, of iemand een bepaald bedrag per jaar in den vorm van rente of van pacht opbrengt en of het Damocleszwaard, dat boven zijn hoofd hangt, nu pachtopzegging dan wel executie heet, is er in wezen, dus economisch, niet zoo'n groot verschil tusschen pachters en hypotheekboeren. Ook ten aanzien van deze laatsten is er iets te doen om te zorgen, dat hier „boerenland in boerenhand" werkelijkheid wordt. De kern van deze gedachte is immers, dat de man, die den grond gebruikt, dat moet kunnen doen zonder voortdurend gedrukt te worden door de zorg, dat hem het gebruik van dien grond elk oogenblik kan worden onttrokken. Dit is niet enkel een belang van den individueelen grondgebruiker, maar in de eerste plaats een volksbelang, en wel uit twee oogpunten: uit het oogpunt van een intensieve en doelmatige voortbrenging, maar evenzeer uit een oogpunt van bevolkingspolitiek. De plattelandsbevolking is immers de grondslag van het volk, van waar uit voortdurend een stroom van frisch bloed en volkskracht naar de steden vloeit.

(Foto's I.P. & R.S.) c

Dit brengt mede, dat het brengen van boerenland in boerenhand niet is een eenzijdige begunstiging van een bepaalde volksgroep, maar een stuk wel overwogen bevolkingspolitiek en sociale politiek. Het zou te ver voeren, dit hier nader uit te werken; den lezer, die er belang in stelt, mag ik wel verwijzen naar het artikel, dat ik in het maandblad „Volk en Bodem" van den Nederlandschen Landstand schreef over het onderwerp „Vóór en tegen Boerenland in Boerenhand" (December-nummer 1941). Het hier gezegde moge volstaan om te motiveeren, dat hier een taak ligt, waarmee de nationaal-socialistische staat zich niet slechts mag, maar moet inlaten.

De vraag, die ons thans bezig houdt, is die naar de wijze, waarop het brengen van het boerenland in boerenhand dient plaats te vinden.

Hierbij dient men twee fasen te onderscheiden. De eerste is die, waarin men den gebruiker met het wankele gebruiksrecht een beter gebruiksrecht tracht te verschaffen. De tweede fase is dan die, waarin men ten aanzien van het eigendomsrecht op landbouwgrond nieuwe rechtsverhoudingen schept.

Beide fasen zijn niet streng te scheiden. De tweede gaat het verst, maar vangt reeds aan voordat de eerste voltooid is.

Zoo hebben wij reeds in 1940 verschillende maatregelen op het gebied van het pachtrecht zien komen, waardoor dus de grondgebruiker een beter gebruiksrecht kreeg (prijsstop, recht op een schriftelijk contract, e.d.).

Daarnaast zijn ook ten aanzien van het eigendomsrecht echter reeds spoedig maatregelen verschenen, zooals de Vervreemdingsverordening, die eind 1940 verscheen en bepaalt, dat alleen een landgebruiker nog maar eigenaar van landbouwgrond kan worden en voorts verlangt, dat een overdracht van landbouwgrond niet met de landbouwbelangen in strijd mag zijn. Men ziet, dat hiermede reeds een belangrijke maatregel tot stand is gekomen om den boerengrond in handen van leden van den boerenstand te brengen. Verkoop aan niet-landgebruikers is voortaan — behoudens uitzonderingen — niet meer mogelijk.

Eenzelfde strekking heeft de verordening, die den gedwongen verkoop van landbouwgrond in joodsch bezit voorschrijft. Ook hier komt dus een aantal H.A. land — naar schatting een 5000 H.A., de cijfers zijn nog niet gepubliceerd — bij den Nederlandschen boer terug. Bijzondere voorschriften in deze verordening, die den pachter van het joodsche land voorkeur als kooper geven, waarborgen, dat de pachter ook inderdaad feitelijk kooper kan worden, ook al beschikt hij niet over de contante kooppenningen.

De in den loop van 1940 en 1941 genomen maatregelen tot bescherming van den pachter zijn nu eind 1941 samengevat in het Pachtbesluit 1941, dat de oude Pachtwet heeft vervangen en ons een geheel nieuw pachtrecht heeft gegeven.

Belangrijk zijn hierin de bepalingen, dat een hofstede met bijbehoorend land — het Pachtbesluit heeft hiervoor het begrip „hoeve" ingevoerd, of liever: dit oud-Nederlandsche begrip in eere hersteld — steeds voor 12 jaar moet worden verpacht. Bovendien is een recht op verlenging bij behoorlijk gebruik geschapen. Hierdoor is dus de individueele gebruiker krachtig beschermd.

Uit de hiervoren genoemde maatregelen ziet men, dat de aanloop genomen is, maar het is duidelijk, dat de grootste vraagstukken nog op oplossing wachten. Daar is in de eerste plaats de positie der hypotheekboeren, die op veel te zware lasten zitten. Velen, die zelf of wier vaders in de dure jaren gedurende en kort na den vorigen oorlog voor de toenmalige hooge landprijzen een bedrijf gekocht hebben, kunnen ook bij de iets betere prijzen van thans slechts met moeite het hoofd boven water houden. Dit geldt vooral voor de veehouderij. Daar komt bij, dat naast de hypothecaire schuld, die doorgaans nog uit den aankoop is blijven staan, gedurende de slechte jaren min of meer aanmerkelijke bedrijfsschulden zijn ontstaan, die soms als tweede of derde hypotheek op de hoeve zijn gebracht, maar in elk geval de bedrijfsvoering zeer verzwaren. Dit vraagstuk moet worden opgelost, omdat deze groep van boeren rechtstreeks het slachtoffer zijn geworden van de misdadige landbouwpolitiek der vorige regeering.

De Directeur-Generaal van den Landbouw, kam. Ruiter, heeft enkele maanden geleden reeds aangekondigd, dat hij ook het andere groote vraagstuk: de vorming van erfhoeven op grond van een erfhoevewet, ter hand wilde nemen.

Op de erfhoevegedachte wil ik hier ook niet uitvoeriger ingaan, maar daarvoor weer verwijzen naar het boven reeds genoemde artikel in „Volk en Bodem". Het spreekt vanzelf, dat hierbij verschillende moeilijkheden opgelost moeten worden.

Hoe maakt men de boerderijen tot erfhoeven; welke bedrijven komen daarvoor in aanmerking en wie moet eigenerfde worden? Wat moet er gebeuren ten aanzien van verpachte boerderijen, en ten aanzien van zwaar met hypotheek belaste hofsteden?

Het komt mij voor, dat men het stelsel dient te volgen, dat de boerderij, die aan bepaalde eischen voldoet, indien zij het eigendom is van een landgebruiker, die eveneens aan te stellen eischen voldoet, krachtens wetsbepaling erfhoeve wordt. Rest dan een maatregel te ontwerpen, ten einde de aflossing van de op de hoeve drukkende schulden te verzekeren. Het zal wel noodig blijken, dat hiertoe een bepaalde financieele instelling wordt aangewezen, die de schulden overneemt, en aan den schuldeischer schuldbrieven van een bepaald rentetype in plaats van zijn door hypotheek gedekte vordering ter hand stelt. Deze schuldbrieven zijn dan gemakkelijk verhandelbaar en beleenbaar, zoodat zij zeer goed als belegging kunnen dienen, waarbij dan tevens hun karakter als veilige belegging, gegarandeerd door een zeer groote financieele instelling, de mogelijkheid opent om deze schuldbrieven voor de belegging van bepaalde vermogens, b.v. van minderjarigen of pensioenfondsen, wettelijk als genoegzame zekerheid biedend te erkennen. Men komt zoodoende tot een liqui-

deering van deze hypotheken op landbouwgronden, waarvan er vele vrijwel bevroren zijn, tengevolge van de Vervreemdingsverordening, die aan de aankoopen van landbouwgrond door beleggers, zooals die in 1939 en 1940 in toenemende mate plaats vonden, een einde maakte. Deze verordening heeft velen hypotheekgevers, die toen kans zagen eens van die hypotheek af te komen zonder kleerscheuren, en velen boeren, die dezelfde kans meenden waar te nemen, dat belet. Er is dus alle reden om deze hypotheken te „ontdooien".

Dezelfde financieele instelling zou tevens haar diensten kunnen bewijzen bij de financiering der aankoopen van pachters, die den eigendom willen verwerven van de boerderij, die zij thans in huur hebben.

Hierbij doet zich het vraagstuk voor, in welke mate en omvang voor pachters deze mogelijkheid wettelijk geschapen dient te worden.

Hier dient men zich rekenschap te geven, welke groepen van eigenaars te onderscheiden vallen. Er is b.v. onder de pachters een vrij groot aantal, die van hun eigen ouders pachten (omstreeks 14 %). Het heeft schijnbaar geen zin, den pachter een recht van koop te geven; toch zou het kunnen zijn, dat dit wel het geval is. Men denke aan de mogelijkheid, dat de pachtende zoon mede-erfgenamen heeft — broers en zusters.

Voorts kan het zijn, dat de eigenaar zelf uit een boerengeslacht is en, voor de keuze gesteld om den pachter zijn boerderij te verkoopen of zelf te gaan boeren, het laatste kiest. Zoo iemand kan men moeilijk beletten op zijn eigen bedrijf te gaan boeren en hier behoort de eigenaar uit boerengeslacht, die in staat is het bedrijf behoorlijk te voeren, voorkeur te hebben.

Er is voorts een zeer groote groep van eigenaren-rechtspersonen, die niet zelf exploiteeren, zooals hypotheekbanken, levensverzekeringsmaatschappijen, gemeenten en niet te vergeten kerken, armbesturen, kloosters e.d. Hier zou men zeker gedwongen verkoop kunnen voorschrijven. Hetzelfde zou men ook moeten doen, indien deze soort eigenaren wel zelf exploiteeren, tenzij deze eigen exploitatie tevens een algemeen landbouwbelang vertegenwoordigt, indien b.v. het bedrijf als voorbeeldbedrijf voor de streek of als proefboerderij een bepaalde functie vervult in het landbouwleven.

In het algemeen zou men zeker aan den pachter een recht van voorkoop kunnen toekennen, zoo vaak een boerderij wordt verkocht. Dit recht bestaat thans feitelijk ook reeds bij publieken verkoop; men zou dit tot onderhandschen verkoop kunnen uitbreiden.

Gezien het stadium van overweging, waarin deze dingen nog verkeeren, moet met een aanduiding van verschillende maatregelen worden volstaan. Inmiddels moge hieruit toch blijken, dat „boerenland in boerenhand" geenszins een niet te verwerkelijken leuze is en dat deze leuze feitelijk reeds onderweg naar verwezenlijking is.

H. REYDON.

SOLDATENGEBED

Voor Vlaanderens mannen in het Oosten

Heer: leer ons schoon het schild te dragen
en de banier te heffen hoog en recht,
nu immer nog de boozen ons belagen
en schenden het door God bezegeld recht.

Heer: leer ons sterk de toekomst bouwen
en trouw het volk te voeren in den strijd,
nu wij vaandels, vuur omlaaid ontvouwen
en groeien naar den vorm der eeuwigheid.

Heer: leer ons koen het zwaard te dragen
de vuist getrouw om het gevest geplant,
nu wij om U den hoogsten inzet wagen
bij het heroveren van een Vaderland.

BERT PELEMAN

Uit den bundel in voorbereiding:
„Trouw tot den bedelzak".

HET JOODSCHE VRAAGSTUK IN NEDERLAND

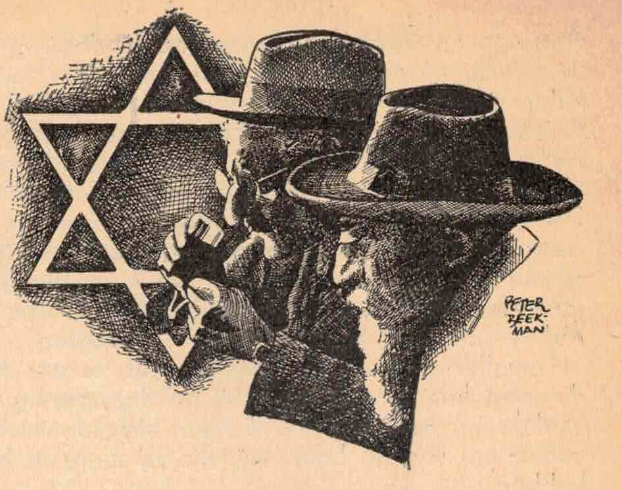

SLOT

Aan het einde van het vorige artikel zagen wij dat de doordringing der Fransche revolutie het den Joden mogelijk maakte, dank zij de Fransche overmacht, tegen den wil van het volk in, volkomen gelijkstelling met het Nederlandsche volk te verkrijgen en zoo ook ons land tot een vrij jachtterrein te maken. De opbloei van het kapitalisme opende nu voor hen in geheel Europa en in het bijzonder in Nederland ongekende mogelijkheden. Credietverkeer, handel, bankwezen werden bij het kapitalisme het centrum van het economisch leven. Alles werd in geld omgezet.

Zich hiermede bezig te houden hield op, iets minderwaardigs te zijn en dit waren juist allerlei dingen, waarmede de Jood vertrouwd was. De gebondenheid, die de mensch altijd onbewust in zich gedragen had, aan zijn ras, zijn traditie, aan zijn bedrijf, werden niet meer als lofwaardig, maar als een uiting van bekrompenheid gevoeld. De niet-Joodsche mensch stond tegenover dezen gedachtengang in het begin der 19e eeuw nog vreemd. Niet zoo de Jood. De straathondenmoraal, die nu als het toppunt van den vooruitgang werd gepredikt, was hem, typisch voorbeeld van rasvermenging, niet vreemd. Het ging den Joden ook in Nederland voor den wind. Overal drongen zij zich in. In den handel, in het bankwezen, in de vrije beroepen. Zij voelden zich geroepen rechter te spelen over het Nederlandsche volk, de Nederlandsche kinderen te onderwijzen, onze Hoogescholen te bezetten. Zij drongen — althans bij de leidende families — in den familiekring, ja slaagden er zelfs in zich met hen te vermaagschappen. Zij pasten zich aan aan de overheerschende mentaliteit en speelden, 'n belangrijke rol vooral in de liberale partij. Zij kwamen in de besturende colleges; in gemeenteraden, in het parlement, ja zelfs in de regeering. Zij droegen hun geest over op onze wetgeving, in het bijzonder op onze rechtspraak kan men hun invloed in den loop der jaren duidelijk waarnemen. Werden zij misschien Nederlanders? Bij een oppervlakkige beschouwing schijnt het zoo. Zij zongen: „waar de blanke top der duinen", zij zongen ook, en dat meenden zij: „wij willen Holland houden".

Zij trachtten voor de buitenwereld hun Jood-zijn zooveel mogelijk te doen vergeten. Zij werden Katholiek of Ned. Duitsch Hervormd. Zij werden zelfs pastoor en dominee, en men kon enkele maanden geleden een Joodsche dominee in onze kerken hooren verkondigen, dat het Joodsche volk de oogappel Gods is en dat wie aan de Joden raakt aan God zelf raakt. En de geloovige Christenen zaten aan zijn voeten en dachten, dat zij den Christelijken leer verkondigd hoorden!

De Joden veranderden hun namen. De grootvader heette Cohen, de vader Cohen de Boer, de man zelf noemde zich de Boer. Zij namen alle vormen aan, maar zij bleven: Joden. Daarvan zijn tientallen bewijzen. Ik wil er U enkele noemen, die door een Joodsche schrijver zelf met trots worden vermeld. In 1863 is door het optreden van den Jood M. H. Godefroi een handelsverdrag van Nederland met Zwitserland verworpen, omdat Zwitserland toen nog beperkende bepalingen ten opzichte van de Joden kende. Ik herhaal het, de Joodsche schrijver D.S. van Zuiden, vermeldt dit met trots. Maar kan er een scherper bewijs zijn dat niet het Nederlandsche, maar het Joodsche belang, ook voor den Jood die als Nederlandsche gezagdrager optreedt, uitsluitend beslissend is? Wat had het Nederlandsche volk er mede te maken of de Zwitsers beperkende bepalingen ten opzichte van de Joden wenschelijk achtten. Maar de Jood gebruikt zijn machtspositie, niet om het Nederlandsche volk, maar om de Joden te dienen. Het was met de politieke overtuiging van de Joden gesteld als met hun godsdienst. Met de gemakkelijkheid, waarmede zij het Christendom aannamen in de 16e eeuw, werden zij liberaal in de 19e eeuw en communist in de 20e eeuw. Het marxisme lag hun beter dan welke andere leer ook. Deze leer stamde immers van een Jood af en werd gedragen door de Joodsche gevoelens, de zin tot vernietiging, de woelzucht die den Jood eigen zijn. Zooals hij de volkeren van Europa tegen elkander ophitst, zoo hitste hij nu de verschillende maatschappelijke groepen tegen elkander op. Want van de verdeeldheid moet de Jood leven. Niemand misschien heeft het wezen van het marxisme beter gekenmerkt dan deze andere Jood, Baruch Levy, in een brief aan Marx zelf, wanneer hij zegt, dat „in de wereldrepubliek, die uit het marxisme moet ontstaan, de kinderen Israëls, die thans reeds over de geheele wereld verspreid zijn, van zelf overal het leidende element zullen worden. Vooral

wanneer zij er in slagen aan de arbeidersmassa's een stabiele leiding van enkele hunner op te dringen. De regeeringen der naties, die de wereldrepubliek zullen vormen, zullen allen in Israëlitische handen komen, dank zij de overwinning van het proletariaat. Het particulier eigendom zal dan kunnen worden afgeschaft door de Joodsche regeerders, die overal het publieke vermogen zullen beheeren. Aldus zal zich de belofte van den Talmud verwezenlijken, die zegt, dat, wanneer de tijd van den Messias gekomen is, de Joden de sleutels zullen houden van de bezittingen van alle volkeren der aarde".

Dit was duidelijke taal. En waren wij niet op weg naar de verwezenlijking van dezen toestand? Het gezonde verlangen van het arbeidende deel van het Nederlandsche volk naar een menschwaardiger bestaan, naar geborgenheid in het eigen volk, hebben de Joden in de sociaal-democratische en communistische partij weten te gebruiken om hun politieke macht te vermeerderen. Er zijn jaren geweest, dat de gemeenteraad te Amsterdam uit meer Joodsche dan niet Joodsche leden bestond. Steeds brutaler, steeds in grooteren omvang oefenden de Joden hun invloed en hun macht ook in Nederland uit. Overal waar een Jood binnenkwam, zaten er na enkele maanden 10. Niemand anders had verstand, niemand anders had kunstgevoel, niemand anders kon wat, dan wie Jood was of wie de Joden wilde dienen.

Michael Holzmann

Heeft het Nederlandsche volk zich hierbij neergelegd? In geenen deele. Dit blijkt in de eerste plaats daaruit, dat ondanks het feit dat het door zijn plichtvergeten leidende kringen tot vrij jachtgebied van de Joden was verklaard, het zich met hen zeer weinig heeft vermengd. De onderzoekingen van de Duitsche instantie, die zich met de Jodenregistratie in Nederland hebben bezig gehouden, hebben uitgewezen, dat er op 100 vol-Joden en $3/4$-Joden in Nederland slechts aanwezig zijn $10\frac{1}{2}$ % half-Joden en 4 % kwart-Joden. Waarschijnlijk zijn deze cijfers iets te gunstig, omdat men als Joodsche grootouders voorloopig slechts heeft aangemerkt zij, die ooit tot de Joodsche gemeente hebben behoord.

Waar in Nederland reeds rond 1800 het aantal spekjoden, d.w.z. de Joden, die het Joodsche geloof niet meer aanhingen, vrij talrijk was, moeten er meer Joodsche grootouders zijn, dan volgens de statistieken is opgegeven. Ook wanneer daardoor het cijfer hierdoor gunstig wordt beïnvloed, blijft echter het feit bestaan, dat de vermenging zeer gering is geweest. Zij heeft vrijwel uitsluitend plaats gehad in enkele adellijke en intellectueele kringen, die hun gezond rassengevoel verloren hadden en die zich daardoor tot het zelfde uitschot gemaakt hebben, dat wij ook aan de andere zijde van de maatschappij vinden, waar ook vermenging heeft plaats gevonden. Onze boerenstand, onze arbeiders, onze middenstand heeft, zelfs toen zijn geest bedorven was door de straathondentheorie, die het rasgevoel als een uiting van bekrompenheid stempelde, zijn bloed toch rein gehouden. Daarenboven zijn er voortdurend waarschuwende stemmen opgegaan van hen, die zich voor het volk verantwoordelijk voelden. Zoo schreef de groote anti-revolutionnaire voorman Dr. Abraham Kuyper: „Men komt van lieverlede tot de ontdekking, dat onder den mantel van liberalisme, metterdaad de Joden heer en meester in ons werelddeel zijn geworden en niet slechts de publieke opinie in de meeste landen, maar ook de internationale betrekkingen tusschen de kabinetten beheerschen".

Ook van Katholieke zijde is er onder voorgang van Dr. Schaepman in het bijzonder tegen het einde van de 19e eeuw herhaaldelijk op het Joodsche gevaar en op de ontoelaatbare wijze van hun optreden gewezen. Schaepman sprak over de „groote vijanden van Jezus eere en zijn kruis". Na den wereldoorlog is het verzet nog toegenomen. De Leidsche Professor, de philosoof Bolland heeft in 1922 in zijn bekende rede „De teekenen des tijds", uitdrukkelijk tegen den Joodschen invloed gewaarschuwd, onder het citeeren van verschillende uitlatingen uit den Talmud, waaruit de geest van het Jodendom duidelijk naar voren treedt. In 1924 tenslotte heeft de vergadering van Nederlandsche Bisschoppen in een vergadering te Utrecht uitdrukkelijk tegen de Joden gewaarschuwd in de volgende uitlatingen: „Met de Joden, die allervijandigst staan tegenover de eer van het Kruis van Christus, dat hun een ergernis is, moet omgang en vertrouwelijk verkeer ten krachtigste gemeden worden. De pastoors moeten er voor waken, dat Christenen niet hun dienst geregeld aan de Joden geven, zoodat zij hun dienaren en huisgenooten worden. Als er geen bederf van het geloof en van de zeden te vreezen is, kan de arbeid worden toegestaan, die tegen een los dagloon op de akkers of in de fabrieken der Joden verricht wordt. Ernstig moet er echter voor gewaakt worden, dat de Christenen niet uit zucht tot gewin met gevaar voor hun ziel tot andere dienstbaarheden gebracht worden. Tevens moet er voor gezorgd worden, volgens de vermaning van Paus Benedictus XIV, dat de geloovigen geen behoefte hebben aan de rijkdommen en hulpbronnen der Joden". Dus door de bisschoppen werden nog in 1924 de zelfde maatregelen aanbevolen die door de pauzen altijd zijn herhaald: geen huwelijk met Joden, geen christenen bij Joden in dienst en ook geen huisgenooten van Joden. Het zijn deze stelregels die — in een verzachten vorm aan de wetten van Neurenberg ten grondslag liggen. Gij ziet, nog slechts 17 jaar gele-

den zijn de meest ernstige waarschuwingen aan het Nederlandsche volk tegen de Joden gericht.

Het is dan ook een opmerkelijk verschijnsel, dat in de laatste jaren dit verzet scheen te verstommen. Terwijl nog in 1924 de Nederlandsche Bisschoppen ernstig tegen het Joodsche gevaar waarschuwden, zou nog geen 15 jaar later de toenmalige Roomsch Katholieke Minister Goseling in de Tweede Kamer in een debat met de Nationaal-Socialisten verklaren, in strijd met elke katholieke theologie, dat men niet moest vergeten, dat Christus uit een Joodsche moeder geboren was en dat dus de katholieken de Joden in het bijzonder in bescherming moesten nemen. De Joodsche dominé's organiseerden zoogenaamde Christelijke betoogingen tegen Duitschland. Alles wat macht en aanzien had, putte zich uit in loftuitingen op de Joden. Met een onbeschaamde openhartigheid noemden de Joden Amsterdam reeds „Klein Jerusalem". Het is natuurlijk te dwaas te meenen, dat bijvoorbeeld de katholieke leer ten opzichte van de Joden zich in een zoo klein aantal jaren geheel zou gewijzigd hebben, of dat bij den toenemenden invloed van het Jodendom het Nederlandsche volk daarop niet

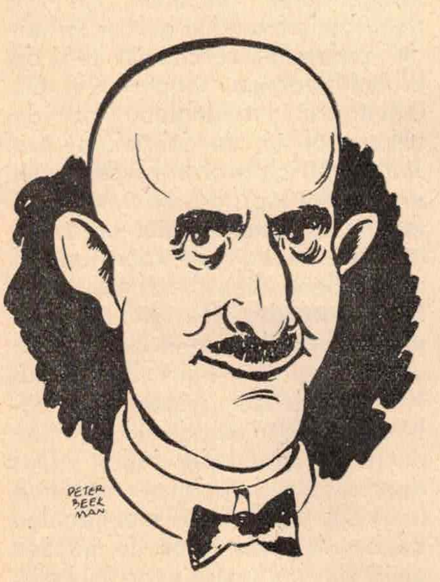

Julius Barmat

meer zou gereageerd hebben. In werkelijkheid hadden echter de Joden, die met het instinct, dat zij in dat opzicht bezitten, het einde zagen aankomen, al hunne krachten in het werk gesteld en samengevoegd om de publieke opinie te beïnvloeden. Deze krachten waren niet gering. Zij beheerschten de groote pers als aandeelhouders en nog meer door hunne advertenties, waarvan deze zoogenaamde vrije pers in hooge mate afhankelijk was. Zij beheerschten de wetenschappelijke wereld èn omdat zij een groot aantal hoogleeraarstoelen bezetten èn omdat de geest in deze wereld, die vastgeroest zat in een verstard humanisme, geen houvast meer bood tegen een voortdurend verder gaande Joodsche indringing. Zij beheerschten ook een belangrijk deel van het zakenleven, en hun macht daarin werd steeds grooter, naar mate de overheidsmaatregelen toenamen, omdat zij grooten invloed uitoefenden op regeeringspersonen.

Hoe zij aan dezen invloed kwamen, is nog niet geheel duidelijk. Deze geschiedenis zal nog nader moeten worden bestudeerd, maar de invloed zelf staat boven allen twijfel vast. Evenals het feit, dat deze een zeer nadeeligen invloed op den toestand in Nederland heeft uitgeoefend. Ik moge met enkele voorbeelden volstaan.

Wanneer er niet een dergelijke invloed bestond, hoe zou het dan te verklaren zijn, dat de Jood Judho Barmat, nadat hij in Duitschland tot tuchthuisstraf veroordeeld was wegens het omkoopen van politieke personen, een Nederlandsch parlementslid, die later Minister van Financiën werd, bereid vond als zijn advocaat op te treden en, nadat hij ook uit België wegens corruptie verdreven was, een vroegeren Minister van Financiën vond, die zijn uitwijzing uit Nederland tijdelijk wist te beletten? Wanneer deze invloed niet bestond, hoe was het dan mogelijk, dat de Jood Daniël Wolff in Nederland zijn praktijken kon blijven uitoefenen, nadat gebleken was, dat hij met de Nederlandsche Spoorwegen een contract had, dat stonk naar de corruptie en nadat was vastgesteld, dat hij aan de Zuid-Amerikaansche Staten ondeugdelijk materiaal had kunnen leveren, dank zij het omkoopen van overheidspersonen aldaar. Waarom heeft men hem toen toegelaten hier het leven van onze zeelieden nog in gevaar te brengen door een schandelijken handel op rood Spanje te drijven? Wanneer deze invloed niet bestond, hoe is het dan mogelijk geweest dat Zwanenberg, nadat hij als directeur van de Varkenscentrale zich zelf op schandelijke wijze bevoordeeld had, toch nog door den Minister gehandhaafd werd en later zelfs nog geridderd. Wanneer deze invloed niet bestond, hoe is het dan mogelijk geweest, dat de broer van den zelfden Zwanenberg, die zich op gruwelijke wijze aan minderjarige meisjes had vergrepen, die bij hem in de fabriek werkten, de bescherming genoot van den burgemeester van Oss en dat verdere onderzoekingen naar de gedragen van al deze personen onmogelijk werden gemaakt door samenwerking van Burgemeester, Procureur Generaal en Minister? Wanneer een dergelijke beïnvloeding niet had bestaan, hoe zou het dan Mannheimer mogelijk zijn geweest, zijn uitbuiting van het Nederlandsche volk te verwezenlijken, het Nederlandsche volk honderden millioenen uit de zakken te kloppen en toch nog, tegen den wil van den toenmaligen Minister van Justitie in, zijn naturalisatie te verwezenlijken en gedaan te krijgen, dat de brochures, die tegen hem verschenen, in beslag werden genomen? Hoe is het hem mogelijk geweest de hand te leggen op onze grootste bank en later de onder contrôle van den Staat werkende Nederlandsche Bank, te gebruiken om zijn slechte credieten onder te brengen? Hoe zou het anders mogelijk geweest zijn, dat de internationale boef Holzmann slechts na de grootste moeite kon worden uitgewezen, omdat hij den steun genoot van zeer hooge instanties. Hoe is het mogelijk geweest, dat Wrezinsky de Amsterdamsche Bank oplichtte en de Joodsche directeur dier bank, Van Nierop, hem niet aanklaagde, maar hem nog beschermde? Hoe is het mogelijk geweest, dat de uit Duitschland komende Joden na 1933 in Nederland tot ongeveer 35.000 man werden toegelaten, alhoewel hier ongelooflijke werkloosheid heerschte, dat zij onmiddellijk tot de geleerde beroepen, ja, tot de hoogleeraarstoelen werden toege-

laten, dat zij het hoogste woord voerden, dat de Nederlanders uit de bedrijven werden gezet en uit de orkesten, om voor deze Joden plaats te maken, dat zij tegen de nationale herleving een vereeniging als Eenheid door Democratie wisten te organiseeren en de Nederlanders voor hun wagen wisten te spannen, dat het hun toegelaten werd hun ophitsing tegen Duitschland hier openlijk te bedrijven? Is dat alles ooit aan iemand anders mogelijk geweest in zoo'n omvang en onder zoo klaarblijkelijken steun van de overheid? Het was er na aan toe, dat het Nederlandsche volk geheel aan de Joden was overgeleverd, omdat het door zijn leidende persoonlijkheden aan hen werd uitgeleverd. Gedeeltelijk beïnvloed door de propaganda, gedeeltelijk geïmponeerd door het machtsvertoon en geïntimideerd door den bijval, die de Joden zich bij de heerschende kringen in Nederland wisten te verzekeren, waagden duizenden er zich niet aan het verzet, dat in hen opwelde, te uiten. Slechts de Nationaal-Socialistische Beweging nam tegenover het Jodenvraagstuk een standpunt in. Aarzelend in het begin, maar uitgesproken daarna.

Toen Mussert, eind 1931, zijn Beweging stichtte, heeft hij het Jodenvraagstuk niet verder aangeraakt, dan met het oog op de vrijheid van het Nederlandsche volk noodzakelijk was. Hij keerde zich alleen tegen het Jodendom, dat van internationale connecties gebruik wilde maken om onder den schijn van tot 'n bepaald volk te behooren, in werkelijkheid zijn eigen overheerschingsdoeleinden na te streven. Het is opmerkelijk, dat ook dit reeds voldoende was om de Joden tegen de Beweging in het harnas te brengen. Verwonderlijk is dit achteraf niet, omdat immers een scheiding tusschen internationale en andere Joden niet mogelijk is. Internationaal zijn zij allemaal. Dit moest de ervaring leeren en zij heeft het geleerd. Want naar mate de N.S.B. hare grondgedachte, alle verschijnselen van uit het standpunt van het heil van het Nederlandsche volk te beschouwen, systematisch ging uitwerken, toonde een steeds toenemend aantal Joden, door een systematische en niets ontziende bestrijding, steeds duidelijker, dat het Nederlandsche volk voor hen op zich zelf geen waarde had, maar dat zij het alleen beschouwden als een lichaam, waarop de Joden konden parasiteeren. Het spreekt vanzelf, dat de N.S.B. voortdurend met dit

Sally Zwanenberg

Joodsche belang in conflict moest komen, omdat zij nu eenmaal voor het Nederlandsche belang opkwam en telkens weer bleek, dat al deze, zich als Nederlanders voordoende, Joden steeds vóór het Joodsche en tegen het Nederlandsche belang opkwamen. Verzette zich de N.S.B. tegen de Joodsche oplichters als Barmat, Mannheimer, Wrezinsky, Daniël Wolff, dan vond men altijd de Joden tegenover zich. Hetzij om de daden van deze schurken te vergoeilijken, hetzij om er een onschuldige voorstelling van te geven, hetzij om de aandacht af te leiden. Verzette de N.S.B. zich tegen den toevoer van duizenden, dikwijls misdadige, Joden uit Duitschland en tegen het vervangen van Nederlanders door Joodsche werkkrachten, verzette zij zich tegen de inbeslagneming van een deel der Wieringer polder door Joodsche emigranten, steeds werd het voorgesteld alsof zij niet voor het Nederlandsche volk vocht, maar tegen de Joden.

Wij hebben door de bittere ervaring geleerd, dat inderdaad de Jood slechts dàn met U tevreden is, wanneer gij hem toestaat, op uw eigen volk te parasiteeren, het te misbruiken en het uit te zuigen, door de ervaring hebben wij geleerd, dat slechts twee oplossingen mogelijk zijn, ofwel de Jood uit het volksleven uit te bannen, ofwel door hem te worden overheerscht. De Nederlandsche nationaal-socialist heeft de maatregelen die ons voorgeslacht tegen de Joden heeft genomen, leeren zien als een volstrekte noodzakelijkheid.

En ook hier heeft de Leider der N.S.B., toen hij dit verschijnsel in zijn vollen omvang had ingezien, gedragen door den opbouwenden geest, die hem steeds kenmerkt, de juiste oplossing gevonden. In de eerste plaats omdat hij heeft ingezien, dat de Joden ons niet vreemd zijn door het verschil in godsdienst, maar omdat zij van nature de tegenstelling vormen van ons ras. In de tweede plaats doordat hij de juiste oplossing voor het Jodenvraagstuk heeft voorgesteld. Wij hebben het gezien, noch de afzondering van de Joden binnen het eigen volk, noch de verdrijving van de Joden uit bepaalde landen, heeft in den loop der eeuwen een oplossing van het vraagstuk gebracht. Men moet de Joden een eigen land geven, en hen daar gelegenheid geven zich in te richten. Dit land moet groot genoeg zijn om alle Joden een levenskans te geven en moet jong genoeg zijn om hen te verplichten zich met den grond te binden. Vandaar dat de Leider voorstelde, dat Fransch-, Engelsch- en Nederlandsch Guyana aan de Joden zou worden afgestaan. Maar dat dan ook de Joden daar naar toe zouden gaan uit de geheele wereld. Dit was een edel voorstel. Nederlandsch Guyana is een land, waar de Joden in vorige eeuwen vrijwillig naar toe getrokken zijn. Zuid-Amerika is een werelddeel met een groote toekomst. Men herinnert zich echter nog op welke wijze de Leider om dit voorstel is gesmaad geworden, hoe hij door de Joden en hun knechten in het parlement, in publieke vergaderingen, in de pers hierom is besmeurd. De Joden willen namelijk heelemaal niet weg van de volkeren, waarop zij parasiteeren. Zij voelen zich werkelijk ongelukkig wanneer men hen op zichzelf wil stellen, want zij hebben het gevoel, dat, wanneer

zij zich niet aan de krachten van anderen kunnen voeden, zij dan ten ondergaan.

Ondertusschen is sindsdien, doordat Europa, dank zij de overwinningen van Duitschland, onder nationaal-socialistische leiding is gekomen, veel ten goede veranderd. Duitschland is zich zijn taak van ordenaar van Europa bewust geworden. Het Joodsche vraagstuk zal voor geheel Europa van Berlijn uit worden opgelost. Een oplossing die zal liggen in de richting, die ook de Leider heeft voorgestaan. De Joden zullen in één gebied tezamen worden gebracht. Alleen is wel gebleken, dat het noodig zal zijn, wanneer men niet wil, dat zij andere werelddeelen tegen Europa ophitsen, dat dit gebied onder nationaal-socialistische contrôle blijft. Wanneer er een oplossing van het Jodenvraagstuk mogelijk is, dan is het deze. Hoe eerder zij verwezenlijkt wordt hoe beter het voor alle partijen zal zijn. Het spreekt echter vanzelf, dat, zoo lang de Joden nog niet verwijderd zijn, het noodig is, waar zij zich als doodsvijanden van het Germanendom en het nationaal-socialisme hebben gedragen, voorzorgsmaatregelen tegen hen te treffen, ook in de bezette gebieden. Of deze voorzorgsmaatregelen voldoende zijn, moet nog blijken. Zoo lang de Joden nog voortgaan zich met de zaken van het Nederlandsche volk te bemoeien, zoolang zij niet begrijpen dat zij uit zich zelf moeten terug treden, dat zij niet moeten wachten tot zij ergens worden teruggeworpen om te verdwijnen, zoolang zij nog naar gaten en mazen zoeken, om toch hun invloed op het Nederlandsche volk verder te doen duren, zoolang zij niet inzien, dat het noodig is, dat zij in bescheiden afgeslotenheid zich voorbereiden op hun tocht naar hun toekomstig gebied, zullen deze voorzorgsmaatregelen moeten vermeerderd worden. In het bijzonder zal er voor gewaakt moeten worden, dat zij niet zich op het laatste oogenblik nog zoo veel mogelijk zullen vermengen met Nederlanders, om zich daardoor voor de toekomstige maatregelen, die tegen hen noodig zullen zijn, te beveiligen. Elk huwelijk, elke omgang met Nederlandsche meisjes en vrouwen, moet den Joden worden verboden. Wij zijn in het gelukkige geval, dat het aantal kwart-Joden in Nederland gering is. Het is een Nederlandsch belang, dat er voor gezorgd wordt, dat, wanneer straks Joden, driekwart-Joden en half-Joden uit Nederland verdwijnen, het aantal kwart-Joden niet is toegenomen. Dit zou ook tegen hen vèrstrekkende maatregelen noodig maken.

Dat het oogenblik, waarop het Joodsche vraagstuk in Nederland definitief zal zijn opgelost, spoedig kome!

VAN GENECHTEN

In het tweede deel van dit opstel in het Sprokkelmaandnummer wordt op blz. 7 in de eerste kolom gesproken over den Joodschen invloed op den Koning-Stadhouder. Tweemaal staat gedrukt: Willem IV en eenmaal Willem II. De lezer gelieve dit te veranderen in Willem III.

Noordras - Indo-Germaansch - Germaansch - Arisch

Voor één en hetzelfde ding of begrip zijn verschillende benamingen denkbaar. Of wij 'n fiets met het iets officieeler rijwiel aanduiden of omgekeerd is bijkomstig. Of wij een bepaald ras nu Oostras of Alpien noemen is ook van minder beteekenis, al willen wij graag dat de naam toch iets zegt, ons iets van het ding vermeldt en liefst iets belangrijks, iets kenmerkends. Maar de woorden zuidvruchten en sinaasappelen kunnen wij niet door elkaar gebruiken. En iets dergelijks doen wij, wanneer wij de hierboven opgesomde benamingen niet uit elkaar houden.

Wij willen ze daarom eens en voor al hun plaats en beteekenis geven.

N o o r d r a s. Wij hebben hier al uiteengezet, dat de begrippen ras en volk elkaar niet dekken, dat de meeste volken, en zeker alle Europeesche volken, uit meerdere rassen bestaan. Wat is een ras? Deze vraag kan niet kort beantwoord worden. Wanneer wij dat trachten te doen, merken wij dat het eigenlijk onmogelijk is er een afdoende definitie van te geven — zooals dat trouwens bij de meest gewone dingen zou blijken, uitgenomen is de wiskunde. Bedenkt u maar eens een definitie b.v. van „vaas", zóó dat alle potten en kommen er buiten vallen en alle vazen er binnen. Ook b.v. een vaas, waar een stukje afgebroken is of een barst in is gekomen. Hoeveel stukjes mogen er wel aan ontbreken alvorens uw „vaas" tot een scherf wordt? Of hoever moet de pottenbakker er mee zijn gevorderd, om de klomp leem een vaas te kunnen gaan noemen? Ik zeg dit alleen maar, opdat u niet denke dat het tot de merkwaardigheden van „ras" behoort, dat het moeilijk, of eigenlijk niet te definieeren is. Tot ras behoort echter in ieder geval, dat het een groep levende wezens is, die bij onderlinge voortplanting huns gelijken voortbrengen wat betreft de aanleg tot de z.g. erfelijke eigenschappen, die dit ras kenmerken.

Deze woorden zijn met zorg gekozen! Gelijk van aanleg; dus niet gelijk in wat van dien aanleg uiteindelijk in de „verschijning" terecht komt. Echter alleen aanleg van de erfelijke eigenschappen, die dit ras kenmerken. De erfelijke aanleg voor een afwijking als kleurenblindheid is geen raskenmerk bij den mensch. Wij zouden een kleurblind ras kunnen fokken; daar was het dat dan wel. Maar iemand met die afwijking rekenen wij daarom toch niet minder tot zijn ras. Veel rassen vertoonen groepen, die eigenlijk een ras in het ras vormen. Zij wijken maar weinig af, maar toch zijn er een aantal verschillen in den erfelijken aanleg. Wij spreken dan van variëteit. Maar waar wordt een variëteit een zelfstandig ras? En wat te zeggen van iemand met een weinigje vreemd bloed? Wij zeggen dan:

overwegend behoorend tot dat en dat ras. Hij behoort er dan toch maar toe. Hoe ver kan die bijmenging gaan, om dat niet meer te kunnen zeggen?

Wij spreken van menschenrassen, wij weten eigenlijk wel wat wij er mee bedoelen en toch is een menschenras in Europa vermoedelijk nooit — ook niet in het verre verleden — zóó ver doorgefokt geweest, dat het even zuiver was als een tot het uiterste doorgefokt huidig hondenras.

De beschouwing over de definitie zou ons op wijsgeerig terrein brengen en wij willen alleen maar practisch zijn en geen woorden en begrippen door elkaar halen.

Wij zeggen daarom: Het Noordras is een ras, dat in Noord-Europa is ontstaan, waarvan de vorming aan het eind van de ijstijden voltooid was (al was het nooit zoo zuiver als een kippenras in een hoenderpark) en waarvan wij een reeks van de erfelijke eigenschappen kennen. Het opsommen daarvan geeft alweer allerlei moeilijkheden, maar een voorstelling kunnen wij er ons toch van maken, meer of minder scherp omlijnd. Het heeft een bepaalde kleur, een bepaalde lengte (al zal iedere grensvaststelling willekeurig blijven), bepaalde vormen en verhoudingen en een geest, die hiermee overeenstemt. Het heeft een niet of zeer moeilijk onder woorden te vatten stijl (innerlijk × uiterlijk), die wij kunnen zien en beleven en hoe meer wij er ons in verdiepen, hoe levender het daar voor ons geestelijk oog staat als een eenheid: RAS!

I n d o g e r m a a n s c h. Dit ras zwermde uit tegen het eind van den Steentijd (2500—2000 v. o. jrt.), kwam als bovenlaag over volken van ander en gemengd ras, zonder zich nochtans in den aanvang daarmee sterk te vermengen. Het gaf aan de nieuw ontstaanden volken zijn taal, drukte het stempel van zijn geest op de ontbloeiende kultuur, doch deze taal en kultuur bleef niet de oude die zij hadden meegebracht. Het nieuwe land, de daar inheemsche kultuur, het daar inheemsche ras, deden hun invloeden gelden en zoo ontwikkelden zich zeer uiteenloopende kulturen in Europa en Azië. En toch hadden en hielden zij veel dat hen verbond; het is alsof één stempel werd gedrukt, echter in zeer verschillende stof. Deze stof was ook geen doode stof; zij groeide en vervormde het stempel meer en meer, want na eeuwen ging het Noordras in de vreemde bevolking op en stierven vele oude geslachten uit. Ten slotte bleef er niets dan een vage herinnering aan het Noordras over, en een soms maar nauwelijks merkbare lichtere kleur in voorname geslachten of standen (zooals in Engelsch Indië). En toch bleef de taal herkenbaar als een tak van de oertaal van het Noordras. Deze talen liggen in het gebied van Indië tot Engeland, van Indië dus tot in Germanje en daarom noemde men ze de Indogermaansche talen. Met ons woord „Indo" heeft dit dus niet te maken. (Door kolonisatie ontstonden afleggers overzee).

Een Indogermaansche taal kan dus veel of weinig elementen van de oorspronkelijke Indogermaansche grondtaal hebben, kan meer of minder verbasterd en doorwerkt met vreemde taalelementen zijn. Zoo ook een Indogermaansche kultuur.

Wij duiden er dus een oorspronkelijke kultuurverwantschap mee aan, die wijst op het aandeel dat het Noordras eens had, maar een rasbenaming kan het nooit zijn.

G e r m a a n s c h. Op het enge gebied van Jutland had in den tijd, toen het Noordras uitzwermde, een eenigszins andere ontwikkeling plaats. Reeds zeer vroeg hadden zich Noordras-groepen in Europa gevormd, die duidelijk te onderscheiden zijn, wat hun kultuur betreft; die ook toen reeds meer of minder met Faalsch ras (het ten nauwste verwante ras — of zijn het twee variëteiten? of is de afstand daarvoor toch weer te groot?) waren vermengd.

Twee van deze groepen zijn in Jutland op elkaar gestooten; het strijdbijlvolk (ook aan de grafheuvels en het aardewerk herkenbaar) viel binnen in het gebied van het hunebeddenvolk en versmolt er in den loop van enkele eeuwen mee. In het begin van den Bronstijd (omstreeks 1600 v. o. jrt.) was deze versmelting voltooid en was een nieuwe volksche eenheid ontstaan, met een eigen kultuur, taal enz. Wij noemen hen de Germanen. Zij behoorden tot het Noordras (en Faalsch ras), tenminste zeer overwegend en zouden later, na den Bronstijd, langzamerhand in volken en stammen uiteengaan en geheel Europa bezetten.

Een Germaansch ras bestaat er dus niet. Wel noemen wij de Germaansche kultuur een tak van de Indogermaansche oerkultuur; ja, er is geen enkele Indogermaansche kultuur, die zoo rechtstreeks daaruit is voortgekomen. (H. S. Chamberlain gebruikt in zijn „Grundlagen" het begrip Germaansch ras, waar wij nu, 40 jaar later, liever, neen juister, van Noordras spreken).

Wij spreken dus van Germaansche volken, Germaansche talen, Germaansche kultuur en kunst, gedragen door het Noordras, dat er de stuwende en scheppende kracht in is en was, onder medewerking en beïnvloeding van de andere rassen van Europa, waarvan ook bloed in de Germaansche volken is opgenomen, waarvan ook dikwijls sterken invloed in de Germaansche kultuur kon worden vastgesteld en er niet uit weg te denken is.

En nu ten slotte A r i s c h. Daaronder verstaan wij heden in hoofdzaak Europeesch, in tegenstelling met buiten-Europeesch bloed; vooral: nietjoodsch, niet-koloniaal. Goed beschouwd is het dus geen rasbenaming in den strikten zin van het woord. Oorspronkelijk noemde zich een Indogermaansch volk van de Oostelijke groep zoo, het volk waar de Arische Indiërs, de Meden en Perzen uit zouden voortkomen. Het woord komt van „arja" dat vermoedelijk „blond" beteekende en later de beteekenis van „uit edel bloed" kreeg.

Laat niemand deze benamingen nu meer dooreen haspelen!

J. C. NACHENIUS.

Binnenlandsche Kroniek

Aller gedachten verwijlen op het oogenblik zonder twijfel in Oost Indië, dat, even zoo verraden en verkocht als indertijd het moederland, verwikkeld is in een verschrikkelijken oorlog, waarvan het einde niet twijfelachtig kan zijn. Hoevele volksgenooten hebben in Insulinde vrienden en verwanten, ouders of kinderen, omtrent wier lot zij volkomen in onzekerheid verkeeren, hoevelen hebben niet familieleden bij leger en vloot, die zich te weer moeten stellen tegen de Japansche overmacht, zonder een schijn van een kans op succes . . . .

Een droevig lot voltrekt zich aan Indië. In onverantwoordelijke gerustheid en zekerheid heeft men de gebeurtenissen, die onvermijdelijk waren geworden, afgewacht, vertrouwende op de hulp en den steun van de „bondgenooten", men is zelfs zoo ver gegaan, dat men direct aan Japan den oorlog heeft verklaard, nog vóór Londen dat deed, men heeft de herhaalde waarschuwingen van Tokio in den wind geslagen, men is aan den oorlog in den Pacific gaan meedoen in het Angelsaksische kielzog, met als eenig gevolg, dat men nu zit in het hoekje waar de slagen vallen. Een groot gedeelte van de vloot ligt reeds op den bodem der zee, een groot gedeelte van de luchtmacht is vernield, Borneo, Celebes, Timor, Bali en een deel van Sumatra zijn bezet, Java is geheel en al omsingeld, en op het oogenblik, dat wij deze regelen schrijven, wordt een grootscheepsche Japansche invasie op Java verwacht, welke misschien al begonnen is, als de lezer ons maandblad onder oogen krijgt.

Dikwijls hoort men de meening verkondigen, dat wij, nationaal-socialisten, ons over dezen gang van zaken zouden verheugen, of minstens toch eenig leedvermaak zouden hebben. Niets is minder waar dan dat. Wij hebben diep respect voor die Nederlandsche mannen, die in den strijd voor ons imperium gevallen zijn, of nog zullen vallen; zij hebben hun plicht gedaan voor het vaderland, hun soldatenplicht. Zij zijn kerels, die hun leven durven te wagen, daar waar de Nederlandsche vlag waait. Maar anderzijds is er groote bitterheid in ons hart, bitterheid, omdat al deze jonge levens onnoodig zijn geofferd, omdat ons prachtige imperium, opgebouwd met het bloed en het zweet en de tranen van zooveel voortrekkers, ineen stort onder de mokerslagen van een rijk, waarmee wij immer de beste betrekkingen hebben onderhouden, ineen stort bovendien ten gevolge van een waanzinnige politiek, waartegen van de zijde der Nederlandsche nationaal-socialisten, dag in dag uit is gewaarschuwd, en waarvan wij thans de wrange vruchten plukken. Immers, dezelfde volslagen blindheid voor wat er in de wereld omgaat en geschiedt, die het moederland in Mei 1940 in den oorlog stortte, heeft thans ook Indië's lot bezegeld.

Zooals de Leider in zijn voortreffelijke artikel in „Volk en Vaderland" zoo duidelijk heeft uiteen gezet, wordt Indië op het oogenblik het slachtoffer van de anglophiele politiek van de operetteregeering te Londen en van den gouverneur-generaal en de kliek, welke om hem heen Indië regeerde, onder aanvoering van de vertrouwensmannen van de vroegere Staatsgreeppartij. Zij toch hebben, tegen alle duidelijke waarschuwingen in, en met voorbij zien van alle gebeurtenissen in Europa, Indië onverbrekelijk gekoppeld aan de kapitalistische belangen van Engeland en Amerika.

Zij zijn het geweest, die Indië in dat vaarwater hebben gebracht, en er stellig op hebben gerekend, dat de Angelsaksen als de nood aan den man zou komen, direct te hulp zouden snellen om onze Indische weermacht bij te staan. Wij, in het moederland, weten reeds sinds Mei 1940 mee te praten van de hulp van de overzijde der Noordzee; wij kennen die hulp, wij hebben aan den lijve ondervonden hoe doeltreffend zij is geweest, en hoezeer zij ons een steun in den strijd is geweest!

Nederland zelf, dat ook onvoorwaardelijk rekende op hulp van de overzijde, is in den steek gelaten, zooals Albion al zijn hulpvolkeren in den steek heeft gelaten, en nog steeds in den steek laat als het er op aan komt. In Batavia is men voor dat feit stekeblind geweest. Men heeft niet gezien, of niet willen zien, hoe in de Meidagen het moederland alleen heeft moeten strijden, en men heeft waarschijnlijk geredeneerd, dat Engeland en Amerika het, als Indië in nood mocht komen, beter zouden doen. Ook die rekening is falikant uitgekomen. Het tegendeel is waar geworden: de Nederlandsch Indische vloot en luchtmacht hebben nog mee moeten helpen bij de verdediging van Singapore, en nu Java zelf onmiddellijk bedreigd wordt, nu gaan er smeekbeden om hulp naar Londen en naar Washington. Van Kleffens, de man die droomde van een „definitieve uitschakeling" van den Führer, en, nota bene als verantwoordelijk minister van Buitenlandsche Zaken een zoo zeldzame naïviteit aan den dag heeft gelegd als nog maar zelden is gedemonstreerd, deze Van Kleffens smeekte te Londen, en de heer Van Mook, een van de paladijnen der voormalige Staatsgreeppartij, ging naar Washington, om daar hulp te krijgen. Natuurlijk incasseerden beiden nul op het rekest. Wij, in Nederland, wisten dat van te voren, maar blijkbaar is dat resultaat in Indië een groote teleurstelling. Het eenige waarop men zich kan verhoovaardigen is, dat het intergeallieerde opperbevel op Java is gevestigd, maar dat Indië, dat aan alle kanten de spits af moet bijten, geen plaats in dat opperbevel heeft gekregen! Zoo ziet de hulp eruit, welke ons Indië thans, nu het zich in hoogsten nood bevindt, van zijn „groote bondgenooten" ondervindt.

Nogmaals, wij hebben dat van te voren geweten, en wij hebben met angst en vreeze de politiek van Buitenzorg gevolgd, wel wetende, waarop die moest uitdraaien ten slotte. Zoo heeft men, na het moederland, ook onze koloniën in de kou laten staan,

en het oogenblik is zeker niet ver meer, dat ons geheele Insulinde door de Japanners zal zijn bezet. Maar voor dien zullen de heeren in Batavia, volslagen blind en wereldvreemd als ze zijn, nog het bolsjewistische goocheistukje van de verzengde aarde ten beste geven. Met andere woorden: zij zullen bevel geven alle productiemiddelen te vernietigen, de petroleumbronnen, de rijstvelden misschien, de haveninstallaties en de voorraadschuren, de fabriekken en bedrijven, de plantages wellicht. Er gaat een schreeuw van ontzetting door ons, door allen, die het wel met ons Indië meenen, en zeker door hen, die een groot gedeelte van hun leven hebben besteed aan den opbouw van dat alles, dat dit, de vrucht van den arbeid van geslachten en geslachten, met opzet en moedwil vernield zal worden. Eerst heeft men, door een politiek, welke alleen geïnspireerd kon worden door den waanzin, Indië in den oorlog gedreven, en nu het zoo ver is, en blijkt, hoe krankzinnig deze daad is geweest, zal men er nog een tweede bovenop stapelen, en ons prachtige Indië maken tot een woestenij. Het is niet anders dan de triomf van het bolsjewisme in zijn meest menschvergeten vorm!

Indië verloren, Rampspoed geboren — is indertijd een van de groote leuzen der N.S.B. geweest. Wij moeten er vandaag den dag rekening mee houden, dat Indië verloren gaat in den oorlog in den Pacific. En wat dan? Dan dienen wij ons te herinneren de woorden, welke de Leider gesproken heeft op den veertienden December van het jaar 1941, toen de Beweging haar tienjarig bestaan vierde; hoe Mussert, met vooruitzienden blik, óók ten aanzien van Indië, de basis legde voor een nieuwe toekomst voor Nederland, in een lotsverbondenheid op leven en dood met het Duitsche volk, een toekomst, welke in het Oosten van ons werelddeel zal liggen, in Oostland, waar onze voorvaderen hun kolonisatietalenten hebben ten toon kunnen spreiden, waar ons geslacht opnieuw een grootsche taak zal vinden, een taak ten bate van het eigen volk, maar tegelijkertijd ten bate van de geheele Germaansche volkengemeenschap.

Het Nederlandsche volk mag niet verkommeren en verpauperen, aldus Mussert. Daarom reisde hij naar Berlijn, daarom bereikte hij daar, tijdens zijn bezoek aan den Führer, dat Nederland werd opgenomen in de rij van Germaansche volken, die samen met het Duitsche het nieuwe Europa zullen opbouwen, daarom bereikte hij, Mussert, dat het Nederlandsche volk zijn eigen plaats zal hebben in dat nieuwe Europa.

Reeds eerder hebben wij erop gewezen, hoe op den veertienden December door den Leider mededeelingen zijn gedaan, wier vèrstrekkende beteekenis eerst later alleen volkomen duidelijk zou worden; thans, nu over Indië de alarmklok luidt, zal het waarschijnlijk reeds velen duidelijk geworden zijn, van welk een gewicht deze Berlijnsche stappen van Mussert zijn geweest. Het gaat om niets meer of minder dan om de toekomst van Nederland en het Nederlandsche volk, een toekomst, waarvoor de basis thans is gelegd, in tijden van diepen nood. Wij weten niet, hoe de toekomst van Indië zijn zal. Daarvoor is er te veel bedorven, daarvoor zijn er te veel stommiteiten op elkaar gestapeld. Maar een ding weten wij wèl: dat Nederland's toekomst is veilig gesteld. Dank zij den Leider.

JOH. RAATGEVER.

BLIK OP HET WERELDGEBEUREN

De maand Februari heeft aan het vertrouwen van het Engelsche Volk den oorlog te zullen winnen de zwaarste slagen toegebracht, die het tot nu toe ontving. Door het uitblijven van de „groote overwinningen" der bolsjewisten in Rusland, waar men op gerekend had, en na het mislukken van het met een enorme strijdmacht ingezette offensief in Libye, was het optimisme, dat in Januari door de Engelsche regeeringspropaganda sterk aangewakkerd was, reeds aanzienlijk verminderd. Half Februari volgden daarop twee slagen, die het Engelsche volk min of meer verbijsterden, omdat zij Engeland troffen op het gebied waarop het zich niet te verslaan achtte: in zijn heerschappij ter zee. Deze twee slagen waren de capitulatie van Singapore en het doorbreken van een Duitsch eskader slagschepen door het Nauw van Calais.

Hoewel de val van Singapore, na den fantastisch snellen opmarsch van de Japansche troepen door den ontoegankelijken rimboe van het schiereiland Malakka, reeds geruimen tijd dreigde, bracht het bericht van de capitulatie der vesting toch nog een schok teweeg over de geheele wereld. Singapore was voor de Engelsche heerschappij ter zee en voor de instandhouding van het Britsche wereldrijk van het allergrootste belang. Het vormde een der belangrijkste steunpunten in het netwerk van vlootbases en forten, dat Engeland in den loop der eeuwen ter handhaving van zijn wereldheerschappij over de geheele aarde heeft opgebouwd. Welk 'n belangrijke rol het vlootsteunpunt Singapore in dit systeem van dwangburchten van den wereldhandel vervulde, blijkt uit de uitlatingen, die de Engelsche radio eenige maanden geleden nog over deze „onoverwinnelijke vesting" deed. Op den 11den Augustus 1941 heette het: „Wij weten maar al te goed, dat bij de verdediging van het Oosten Singapore het punt van doorslaggevende beteekenis is, de spil waar het A.B.C.D.-front (Amerika, Engeland, het China van Tsjang-Kai-Sjek en Ned.-Indië) om draait." Singapore is onneembaar, zoo verklaarde men, doch w a n n è è r het valt, beteekent dat het begin van de ineenstorting van het Britsche wereldrijk. Inderdaad zijn met den val van Singapore en Hongkong en de bedreiging uit de lucht van Malta reeds bedenkelijke scheuren gekomen in het netwerk van vlootsteunpunten, die

het Britsche wereldrijk bijeenhielden.

De strategische gevolgen van den val van Singapore zijn van velerlei aard. Vast staat, dat door de capitulatie van dit Britsch - Amerikaansche bolwerk (Engeland en Amerika waren namelijk overeengekomen, dat ook Amerikaansche oorlogsschepen van Singapore gebruik konden maken) de Japansche opmarsch in Oost-Azië nog sneller kan geschieden, dan tot nu toe het geval was. Voorts kunnen de Japanners thans, wanneer zij dit zouden wenschen, zonder gevaar voor hun posities in het Zuiden op andere fronten, geduchte slagen uitdeelen, desnoods in het Hooge Noorden, waar in Mansjoekwo nog altijd een sterk Japansch leger tegenover bolsjewistische stellingen en het bolsjewistische Siberische industriecentrum staat. Of het hiertoe komen zal, hangt af van het krijgsplan der samenwerkende machten: Duitschland, Italië en Japan. Een ander gevolg van de bezetting van Singapore is, dat thans de Japanners deze vesting als uitgangspunt voor vlootoperaties zullen gebruiken. Van Singapore uit kunnen zij den voor het China van Tsjang-Kai-Sjek bestemden aanvoer, die over den Indischen Oceaan gaat, bedreigen, evenals trouwens de aanvoeren vooro Sowjet-Rusland via de Perzische Golf.

Overigens bedreigen de Japanners de verbinding van het China van Tsjang-Kai-Sjek met Britsch-Indië, den z.g. Burmaweg, ook te land. Tenslotte zal, nu de Japanners de inderdaad zeer sterke vesting Singapore bezet hebben, de „wederverovering" der Oost-Aziatische gebieden door de Amerikanen, waar de Engelsche propaganda nu en dan nog van rept, niet vergemakkelijkt worden. Gezien de enorme afstanden, die Amerika van Oost-Azië scheiden en gezien de machtspositie, die Japan zich daar verworven heeft, is deze herverovering trouwens een hersenschim.

* * *

Ofschoon de val van Singapore enorme consequenties met zich mee zal dragen, schijnt de tweede slag, die Engeland in de maand Februari heeft ontvangen: de doorbraak van een Duitsch slag-eskader door het Nauw van Calais, nog meer indruk gemaakt te hebben. Dit is niet onbegrijpelijk. De Engelschen zijn altijd een zeevarend volk geweest. Elke Engelschman weet intuïtief, dat de geheele Britsche wereldmacht uiteindelijk steunde op het Britsche overwicht ter zee.

Zoolang hij het gevoel heeft, dat zijn zeemacht paraat is, kan de Engelschman tal van nederlagen van bondgenooten en van expeditielegers incasseeren, zonder dat zijn zelfvertrouwen een grooten schok krijgt. Door de doorbraak door het Nauw van Calais heeft het vertrouwen in de zeemacht, die in vroegere oorlogen het Engelsche volk steeds uit den hoogsten nood wist te redden, een geduchten klap gekregen. De wateren rond Engeland, en het Kanaal in het bijzonder, werden door de Engelschen steeds beschouwd als een exercitieveld voor hun vloot. Nog geen twee jaar geleden gebruikte de Engelsche Marine het Kanaal als verzamelplaats voor vracht- en passagierschepen van alle nationaliteiten, die hier dagen- en wekenlang op de Britsche contrôle lagen te wachten. En thans is een Duitsch eskader, bestaande uit slagschepen, die door de Engelsche propaganda herhaaldelijk als tot zinken gebracht vermeld werden en dat in de haven van Brest honderden malen gebombardeerd is, op klaarlichten dag door het Britsche exercitieterrein gevaren, zonder dat de woedende aanvallen van de Engelsche vloot en de Engelsche luchtmacht eenig succes opleverden. Daarmede is voor het eerst sinds onze Admiraal De Ruyter in 1667 de Theems opvoer tot voor Chatham, de Engelsche marine in eigen vaarwater uitgedaagd. De historische gelegenheid voor de Engelschen om wraak te nemen voor het verlies van hun slagschip-eskader in Oost-Azië, is niet alleen niet benut, maar tot een tweede, vooral moreele, nederlaag geworden.

* * *

Zoo wankelt het Britsche Rijk onder de mokerslagen, die de volken, die den oorlog niet gewild hebben, maar die hem, nu hij ontketend is, uitvechten tot het goede overwonnen zal hebben, het toebrengen. Zijn bondgenooten zullen den ondergang van het Britsche Rijk niet kunnen verhinderen. Terwijl Engeland geen enkele hulp ontvangt van de regeeringen-zonder-volk, die thans te Londen hun zetel hebben, ontvangen Duitschland en Italië, binnen de Europeesche ruimte, steeds meer hulp van de volken-zonder-regeering, die niet de vlucht naar Londen namen.

De ophitsing door de Engelsche radio, die deze volkeren aanmaant tot verzet, is een uiting te meer van de wanhopige positie, waarin Groot Brittannië zich, even als de naar Londen uitgeweken schijnregeeringen, bevindt. Bondgenoot Sowjet-Rusland is er niet in geslaagd, de voordeelen, die de winter het bood, om te zetten in overwinningen op de Duitschers. Het put zich thans uit in een, geen enkel menschenoffer schuwende, oorlogsvoering en zal straks, wanneer de Duitschers hun winterstellingen verlaten, zijn lot niet ontgaan. De bondgenooten in Amerika blijven duizelingwekkende beloften afleggen omtrent hun productie van bewapeningsmateriaal en schepen. De plannenmakers vergeten er echter bij te zeggen, dat de sociale wanverhoudingen in de Vereenigde Staten, die zelfde productie in hooge mate belemmeren. En zelfs al zou men er in slagen steeds meer materiaal te leveren, ook Duitschland en zijn bondgenootoen zitten niet stil. En uiteindelijk: waar willen de Ver. Staten, wanneer zij over eenige jaren hun productie eindelijk op gang hebben, hun materiaal gebruiken en waar halen zij de door en door geoefende, maar vooral ook door een ideaal bezielde strijders vandaan, die dit materiaal zóó kunnen gebruiken, dat het op kan tegen Duitschers, Italianen, legioensoldaten uit Nederland, Vlaanderen, Scandinavië, Spanje, Oost-Europa en tegen de Japanners?

J. DE NOBEL.

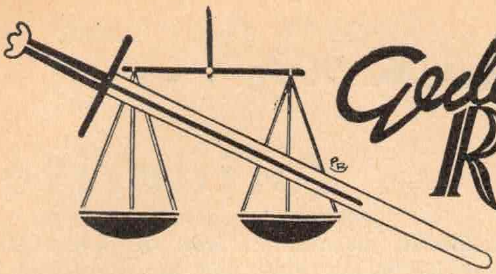

Gedachten over RECHT en STAAT

Corporatieve staat?

Waarschijnlijk wordt over geen onderwerp doelloozer en meer langs elkaar heen gepraat als over den „corporatieven staat". Er bestaat hierover een babylonische spraakverwarring. De een zegt: de corporatieve staat is alles en het hoogtepunt van het nationaal-socialisme, de ander betoogt dat de corporatieve staat niets is en niets meer of minder dan „fascisme".

Het wordt de hoogste tijd dat wij hierover eens rustig en duidelijk overleggen om te zien of de vraag naar het wezen van dien „corporatieven staat" niet heel eenvoudig uit de kerngedachten van het nationaal-socialisme is af te leiden. Wij zouden kunnen beginnen met vast te stellen, dat de uitdrukking „corporatieve staat" bij ons niet bijzonder geliefd is, omdat in het nationaal-socialisme alles vanuit het gezichtspunt van het „volk" wordt gezien, waarvan de „staat" slechts de uiterlijke vormgeving is. Datgene wat men meestal corporaties noemt, zijn onderdeelen, geledingen van het v o l k. Dit kunnen economische, sociale of cultureele geledingen zijn, het zijn en blijven levende bestanddeelen van het volksleven. Zoo zouden wij de organisatie van verschillende f u n c t i e s binnen het volksleven „corporaties" kunnen noemen, zooals bijvoorbeeld bij ons de Fronten en Gilden van allerlei soort en allerlei taak: het Bakkersgilde, Zeevaartfront, Front van Nering en Ambacht, Studentenfront, Medisch front, Rechtsfront en andere.

Om te beginnen, zouden wij dus al liever van een corporatieve geleding van het „volk" spreken. De organisaties waarover wij hier spraken, zooals Fronten en Gilden zijn geen deelen van den staat in dien zin, dat zij zonder meer vanuit één punt zijn opgezet en georganiseerd, neen, het zijn over het algemeen van nature en spontaan uit de behoefte gegroeide bonden en vereenigingen, die door den staat kunnen worden bekrachtigd en erkend, die van den staat dus een officieele sanctie voor hun voorschriften en verordeningen kunnen krijgen. Het nationaal-socialisme heeft een hekel, — de Leider houdt niet op het te herhalen — aan staatsabsolutisme, het verfoeit de overschatting van de staatsmacht, waardoor men zich verbeeldt alles maar van boven af te kunnen vastleggen en voor te schrijven. Het nationaal-socialisme is doordrongen van de gedachte, dat men alles, wat er aan nuttigs en opbouwends uit het volk zelf voortkomt, moet eerbiedigen en helpen. Datgene wat de Protestante volksgenooten noemden de „soevereiniteit in eigen kring", datgene wat de katholieken wilden uitdrukken met het subsidiariteitsbeginsel, n.l. de stelregel, dat men nooit een grooter en hooger geplaatst verband moet laten doen, wat evengoed door een kleiner en lager kan worden gedaan, is een der eerste gedachten van het nationaal-socialisme. Zoo zien wij in de eerste plaats het corporatieve vraagstuk als de erkenning en aanvaarding van de spontaan gegroeide kringen en organisaties uit het volk van allerlei aard, door de staatsmacht.

De uitdrukking „corporatieve staat" lijkt ons ook daarom niet gelukkig, omdat men daardoor gemakkelijk den indruk wekt, alsof de staat niets anders is als de verzameling van alle corporaties, juist zooals een sinaasappel bestaat uit de samenvoeging van alle parten, die door de schil aan elkaar worden gehouden. Hiermede is het nationaal-socialisme het volstrekt oneens. Wij zien den staat niet als een verzameling van allerlei deelen, doch als een boven alles uitgaand en uit eigen kracht alles overkoepelend gezag. De corporaties of natuurlijke geledingen zijn onderdeelen van het volksleven en worden daarom beheerscht en geleid door de staatshoogheid in dien zin, dat zij niets verkeerds of afwijkends kunnen doen zonder den staat op de vingers getikt te worden.

De corporaties zullen wellicht in staat zijn ieder het hun toekomende gebied van het volksleven te ordenen en te regelen, doch zij kunnen n o o i t den staat samenstellen. De staat staat in wezen boven hen. Het nationaal-socialisme bestrijdt dan ook met alle kracht de opvatting, dat de staat in de toekomst beheerscht zal worden door een soort parlement, waarin alle corporaties vergaderd zouden zijn. De staat leeft boven al die corporaties en zijn gezag berust geheel en al op en in zich zelf. Juist zooals men van een levend mensch niet kan zeggen, dat hij uit een hoofd, een romp, twee beenen en twee armen bestaat, maar het levende wezen zelf uit al die deelen niet kan worden afgeleid, zoo ook kan men van den staat niet zeggen, dat hij uit corporaties bestaat. Hun beider gebied is verschillend; de corporaties hebben betrekking op een stuk van de economie, de sociale structuur of de cultuur van een volk; de staat is de gezagseenheid die boven alles staat.

Men maakt in dit verband wel eens de tegenstelling van „corporatieve" staat tegenover „leiders"-staat.

(Vervolg op pag. 23)

een weerman over ....
solidariteit

Wie in de afgeloopen weken de kranten aandachtig heeft gelezen, heeft kunnen vaststellen, dat overal in den lande de W.A. zich in dienst heeft gesteld van de volksgemeenschap. In de groote steden trokken groepen W.A.-mannen er op uit en hielpen daar, waar hulp gebracht kon worden. Maar niet alleen in Amsterdam, Rotterdam en Den Haag waren weermannen actief. Ook in talrijke kleinere plaatsen hebben onze „zwarte kerels" hun ware karakter bloot gelegd. Zonder twijfel zijn duizenden Nederlanders de oogen open gegaan, toen zij (velen voor het eerst) kennis maakten met de W.A.

Die Weermannen waren heelemaal geen herrieschoppers, vechtjassen, bloedhonden, verraders en profiteurs. Integendeel. Waar zij konden helpen, hielpen zij metterdaad. Duizenden eenvoudige arbeiders en arbeidersvrouwen konden getuigen: „Weermannen zijn socialisten van de daad!"

Zoo is het ook.

De W.A. wil *socialistisch* zijn. Zij wil zich in dienst stellen van ons geheele volk. Daarvoor is noodig, dat er in de W.A. onderlinge solidariteit bestaat en dat de solidariteitsgedachte wordt uitgedragen in dit volk.

In de W.A. wordt geen onderscheid gemaakt tusschen den arbeider en den student, noch tusschen den boer en den zakenman. Elke goede nationaal-socialist, die zijn plaats heeft ingenomen in het leger der weermannen, weet, dat van hem meer wordt verlangd dan uitsluitend als parademannetje te kunnen dienst doen. Hij weet, dat naast de *weerbaarheidsgedachte*, de *solidariteitsgedachte* wordt aangekweekt.

Het is juist de solidariteitsgedachte, die in de W.A.-rijen zelf, leidt tot een onverbrekelijken band van kameraadschap in het korps en die, buiten de W.A.-rijen, leidt tot een hechte verbondenheid met het volk. Dit is de geest der W.A.

Deze geest is *socialistisch* en iedere W.A.-man heeft den plicht te leven uit dezen geest. In ons leidend beginsel staat duidelijk, dat „solidariteit van alle bevolkingsklassen" noodig is.

Welnu, nergens kan *solidariteit* beter worden aangekweekt dan juist in een militaire organisatie. Of deze organisatie bestaat uit meisjes en jongens van den Jeugdstorm, uit leden van den Arbeidsdienst, uit mannen van de SS of zwarte soldaten der W.A., doet niet ter zake. Het is nu eenmaal zoo, dat een organisatie, waar tucht en orde worden beschouwd als begrippen, die voor zich zelf spreken, zonder twijfel de meest gunstige voorwaarde is om de *solidariteitsgedachte* van begrip tot werkelijkheid te maken.

Zoo is het dan ook alleszins verklaarbaar, dat in de groote W.A.-gemeenschap de solidariteitsgedachte zoo sterk leeft en tot uiting komt. De W.A.-man toch, moet zich elken dag aan strenge bevelen onderwerpen, hij moet gehoorzamen, hij moet orde handhaven, hij moet zelftucht toepassen; hij leert beseffen, dat hij niet alleen staat in het korps, maar dat hij slechts een onderdeel ervan is. Hij is dus in groote mate medeverantwoordelijk voor het geheel. Indien de afzonderlijke man een fout maakt, dan schaadt hij het geheele vendel. In een militaire organisatie moet de man dus de grootste eischen aan zich zelf stellen. Hij weet, dat zijn kameraden dit ook doen.

Het is dan ook niet verwonderlijk, dat juist in de W.A., waar alle „bevolkingsklassen" in grooten getale vertegenwoordigd zijn, het begrip *solidariteit* tot een werkelijkheid kon worden; een goede geest van kameraadschap kon ontstaan. De wetenschap, dat men behoort tot één korps is een aansporing om de korpseer hoog te houden en den goeden korpsgeest uit te dragen.

Kan men dezen geest beter uitdragen, dan door hulpverleening aan die volksgenooten, die hulp dringend noodig hebben?

Ik geloof, dat er geen betere mogelijkheid bestaat.

Want, wie in zijn vaandel, als opschrift „*solidariteit*" heeft prijken, heeft op zijn minst de plicht om in daden te getuigen, dat het hem ernst is met zijn vaandelspreuk.

Welnu, het is de W.A. ernst met het nationaal-socialisme.

Wetende, dat het algemeen belang gaat boven het groeps- of persoonlijke belang, heeft de W.A. zich in dienst gesteld van de volksgemeenschap om mede zorg te dragen, dat voedsel- en brandstofvoorziening doorgang konden vinden. Hiermede heeft zij zich in nationaal-socialistischen zin solidair verklaard met ons volk. Gezamenlijk moesten moeilijkheden overwonnen worden. Tegenstand van onverantwoordelijke elementen, die door sabotage trachtten om het volk tot verzet en ontevredenheid te prikkelen, mocht niet baten. Want de W.A. stond klaar!

In de afgeloopen maanden is dit op duidelijke wijze gebleken. Maar ook in de komende maanden zal, wellicht meer nog dan voorheen, aan den dag treden, dat de weermannen *solidair* zijn met het arbeidende volk van Nederland. C. WIEGEL.

Een weerman vraagt:

WEERBAARHEID

1. Wat verstaan wij onder weerbaarheid?

De W.A. is de weerafdeeling der Beweging. Aan haar ligt de weerbaarheidsgedachte ten grondslag. Deze weerbaarheidsgedachte omvat het streven naar lichamelijke geoefendheid, geestelijke strijdvaardigheid en discipline.

2. Is er onderscheid tusschen de weerbaarheidsgedachte bij de Germaansche en bij andere volkeren?

Bij de Germaansche volkeren is de weerbaarheid van oudsher een middel tot zelfhandhaving en het scheppen van orde in gebieden, die door de wanorde, die er heerschte, hun taak in het wereldbestel niet vervulden. (Dit is dus de Germaansche taak ten aanzien van de kolonisatie in overzeesche gebieden en in Oostland).

Andere volkeren, de nomaden, kenden de weerbaarheid slechts als doel om in den strijd om het bestaan door onderdrukking en vernietiging gebruik te kunnen maken van het bezit van de onderworpen stammen.

De Germanen bezaten scheppingskracht en waren in staat staten te vormen en te leiden, mede in het welbegrepen belang van de andere volkeren. Daarentegen waren bijvoorbeeld de groote Mongoolsche rijken van Dschingis Kahn en Tamerlan, die hun oorsprong vonden in oorlogszuchtig geweld, weer spoedig tot ondergang gedoemd.

De Germanen tenslotte hebben steeds eerbied voor den volksaard van de overwonnen volkeren en roofden en moorden hen niet uit, gelijk de nomadenstammen dat deden.

3. Welke is de levenshouding, die beantwoordt aan de eischen van de weerbaarheid?

De levenshouding van den soldaat, gekenmerkt door het soldatenbloed, beantwoordt aan de eischen der weerbaarheid. Het soldatenbloed uit zich in het spontaan en grondig geven en uitvoeren van bevelen, die worden uitgevoerd; goed, snel, onvoorwaardelijk.

4. Is het dragen van wapens noodig voor een weerbare houding?

De Germaansche man ziet in het dragen van wapenen de belichaming van zijn eer en van de trouw aan zijn volk. Echter ook zonder deze wapenen kunnen wij uiting geven aan onze soldateske houding en geest en daarmede getuigen van het zelfrespect, dat wij als persoon en als volk, natie, bezitten.

5. Op welke wijze dient de W.A. de weerbaarheid van ons volk?

De W.A. maakt ons geheele volk een nieuwe weerbare levenshouding aanschouwelijk door het soldateske optreden naar buiten, hetgeen voortkomt uit de lichamelijke en geestelijke paraatheid, en dan door de propaganda voor de levenshouding van den soldaat met zijn discipline, die in het verdemocratiseerde Nederland als het meest verwerpelijke type, voor ons echter als 't ideale type geldt.

6. Is de W.A. de weermacht van den nieuwen staat?

Scherp moet men het verschil zien tusschen een „weerafdeeling", zooals de W.A. is, en een weerbaarheidsorganisatie.

De weerafdeeling is de revolutionnaire draagster van de nationaal-socialistische gedachte.

Een weerbaarheidsorganisatie beteekent een weerbare formatie en hiervoor is een militaire opleiding noodig, die in een korps van vrijwilligers niet mogelijk is, daar hier de onvoorwaardelijke gehoorzaamheid ontbreekt, waardoor de noodzakelijke eischen voor de vorming van den militair niet gesteld kunnen worden.

Daar de W.A. en haar weermannen een taak zullen hebben te vervullen bij de weerbaarmaking van het Nederlandsche volk, vindt in de toekomst in de W.A. splitsing plaats in een algemeene en een gemilitairiseerde W.A.

De W.A. is niet de wapendraagster in ons volk, maar, gezien de algeheele verzwakking van ons volk, rust op haar wèl, in het bijzonder. de plicht de weerbaarheidsgedachte uit te dragen.

(Voor de studie van dit onderwerp wordt aanbevolen: „Mijn kamp", negende hoofdstuk „Principiëele ideeën over de beteekenis en de organisatie der S.A.", voorts „De Zwarte Soldaat", no. 2 van 19 Herfstmaand 1941, no. 11 van 21 Slachtmaand 1941, en no. 23 van 20 Sprokkelmaand 1942, bijvoegsel).

(Vervolg van pag. 21)

De corporatieve staat zou dan de staat zijn die uit corporaties is samengesteld, de staat dus die door de corporaties wordt beheerscht, terwijl de leidersstaat de staat is, die het in corporaties gelede volk beheerscht. Wanneer men die tegenstelling inderdaad zóó verstaat, kunnen wij ermee accoord gaan.

Men zal begrijpen, dat de beheersching van de groote verscheidenheid der geledingen of corporaties in het volk, volstrekt geen staatsabsolutisme beteekent. Een strenge vader die de touwtjes in het huisgezin strak gespannen houdt, behoeft heelemaal nog geen tyran te zijn, die de eigen geaardheid van de kinderen onderdrukt. Integendeel, een sterk gezag doet de eigengeaardheid en persoonlijkheid van de kinderen meestal pas tot volle ontplooiïng komen. In iedere samenleving, men moge dan nóg zooveel liefde voor de spontane verscheidenheid bezitten, moet eenheid zijn, want anders ontaardt het in een anarchie. Zoo zullen wij dus ook altijd de uitdrukking de „corporatieve staat" moeten verstaan als de structuur van een volk en in ons geval dus van het Nederlandsche volk, waarin de verscheidenheid der levenskringen en arbeidsgebieden volledige erkenning vinden en een groote mate van zelfstandig handelen kunnen krijgen, echter onder de strenge en tuchtvolle leiding van een sterk staatsgezag.

H. A. M. v. d. HEIJDEN.

de lichamelijke opvoeding van den kleuter

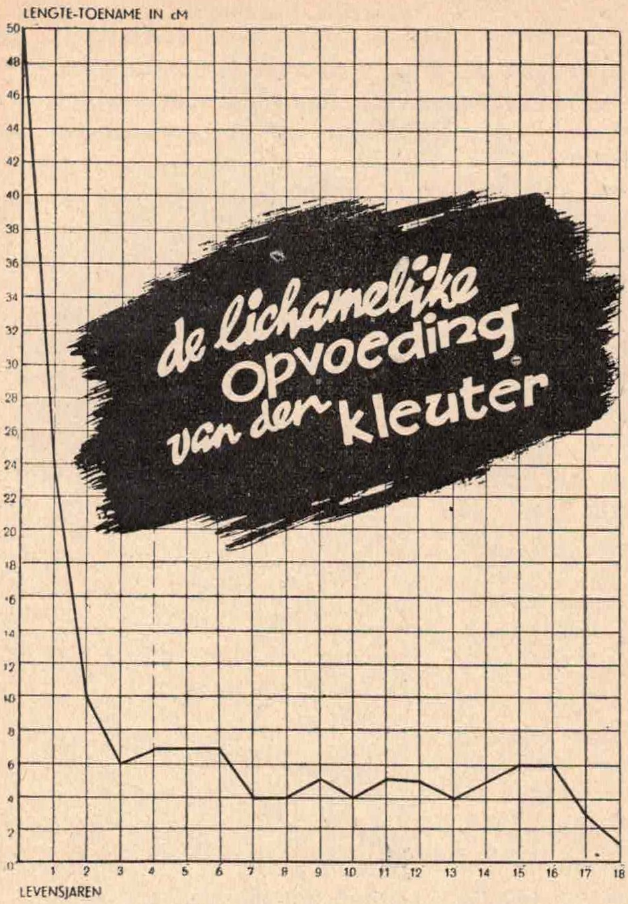

De kleuterleeftijd, welke de jeugdperiode van 1 t/m 6 jaar omvat, wordt vóór alles gekenmerkt door een zeer sterken groei. Wanneer wij de bijgaande grafische voorstelling van den groei van 0 tot 18 jaar bekijken, dan zien we, dat het kind gedurende het eerste jaar gemiddeld 24 cm. groeit, in het tweede jaar 10 cm., in het 3e, 4e, 5e en 6e jaar resp. 6, 7, 7 en 7 cm. Daarna mindert de groei tot 4 of 5 cm. per jaar. De eerste 6 levensjaren groeit het kind dus gemiddeld 61 cm. tegen de daaropvolgende zes jaar slechts 27 cm., dus meer dan het dubbele.

Gedachtig aan de biologische wet, d a t p e r i o d e s v a n s t e r k e n g r o e i t e g e l ij k p e r i o d e s z ij n v a n g r o o t e g e v o e l i g h e i d, volgt dus hieruit dat het kinderlijke organisme in dezen tijd zeer vatbaar is voor slechte zoowel als goede invloeden. Het is dus niet zóó als men dikwijls nog meent, dat het vroeg genoeg is wanneer men bij het ingaan van de schoolleeftijd voor de lichamelijke opvoeding zorg gaat dragen. Integendeel, in de eerste zes levensjaren wordt de grondslag gelegd voor een gezond, krachtig en volgroeid lichaam en wat in dezen tijd wordt nagelaten, is later nooit meer geheel in te halen. Zij die de zorg hebben voor kinderen van dezen leeftijd — en dat zijn weer in de eerste plaats de ouders, maar daarnaast ook de onderwijzeressen van bewaar- en kleuterscholen — dienen dus groote aandacht te schenken aan den lichamelijken toestand der kinderen, moeten op de hoogte zijn van gunstige en ongunstige invloeden en dienen de eerste te bevorderen en de laatste zooveel mogelijk te bestrijden.

Onder de gunstige invloeden moeten weer genoemd worden lucht, licht en zon, doelmatige voeding en kleeding en vooral ook voldoende beweging, alles om dezelfde redenen als deze factoren nuttig zijn voor de zuigeling. In toenemende mate moet rekening worden gehouden met de groote behoefte aan b e w e g i n g van den kleuter. Wie wel eens een gezond en levenslustig kind van 3 of 4 jaar bezig heeft gezien, kan ervan meepraten, hoeveel bewegingen zoo'n kind al spelende uitvoert. Wat is nu de eigenlijke zin van dit spel, dat op dezen leeftijd zoo alles overheerscht, dat men den kleuter ook wel „speelkind" noemt?

Er bestaan over het spel een menigte verschillende theorieën, waarvan echter de meest juiste wel deze is, d a t h e t s p e l e e n v o o r b e r e i d i n g, e e n v ó ó r o e f e n i n g i s v o o r h e t l a t e r e l e v e n. Hierdoor wordt verklaard, waarom het spel juist in de jeugd zoo op den voorgrond treedt en waarom of hooger ontwikkelde dieren en menschen in hun jeugd zooveel meer spelen dan de lagere diersoorten. Ja, zelfs wordt het hierdoor duidelijk, waarom de mensch en het hoog ontwikkelde dier zulk een lange (lang in verhouding tot de totale levensduur) jeugd heeft. Zij hebben immers zooveel te leeren, alvorens zij het hooge peil van den volwassene hebben bereikt en hebben daarvoor een lange jeugd noodig en . . .

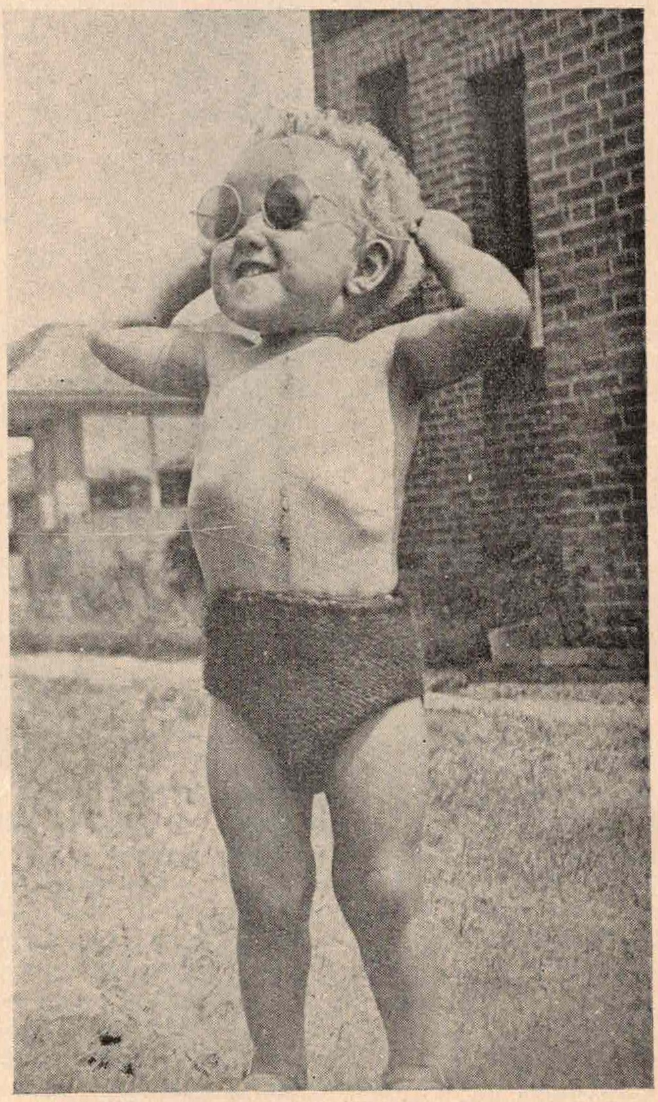

(Fotodienst N.S.B.) c

veel spel. Want zoo beschouwd speelt het dier en de mensch niet omdat hij jong is, maar is hij jong om te kunnen spelen! Door middel van het spel oefent het kind zijn spieren en organen, zijn zenuwen en zintuigen en ook zijn hoogere geestelijke functies, zijn verstand, geheugen en fantasie, zijn wilskracht en energie. Het spel is daarom de beste leermeester voor dezen leeftijd en moet door ieder opvoeder worden bewaakt en gestimuleerd.

Het kind moet een goede speelgelegenheid hebben, waar het ruimte heeft, waar het naar hartelust „rommel" kan maken zonder dat dit den volwassene hindert en vooral, het moet met rust gelaten worden. Niets is voor het spelende kind zoo verkeerd als een overmaat van goedbedoelde „hulp". De volwassene, die den zin van het spel niet verstaat en altijd maar weer de behulpzame hand wil bieden, wanneer er aan het kind iets niet onmiddellijk wil lukken, begrijpt niet, dat hij door deze hulp het spel wegneemt. Het kind moet zelf spelen, zelf probeeren, zelf experimenteeren om zichzelf te kunnen ontwikkelen.

Het spel blijft gedurende de geheele jeugd een belangrijke opvoedingsfactor. Maar het is nimmer zoo belangrijk als in den kleuterleeftijd. Een opzettelijke lichamelijke oefening is eigenlijk voor den kleuter minder noodig, zoolang het gelegenheid en ruimte heeft om naar hartelust te kunnen spelen. Er is gedurende de laatste jaren een speciale „kleutergymnastiek" gekomen, maar als men deze goed beschouwt, bestaat deze eigenlijk geheel uit spelletjes, die door den onderwijzer worden bedacht. Het valt niet te ontkennen, dat een dergelijke stimulans zeer nuttig kan zijn en dat de kleutergymnastiek door kinderen vanaf 3 of 4 jaar graag beoefend wordt.

Hoewel de kleutergymnastiek het beste in handen kan zijn van speciaal in dit vak onderlegde krachten, kunnen sportieve en verstandige ouders in dit opzicht met hun kinderen zeer zeker ook nuttig werk doen. Ik zal daarom in het volgende nummer eenige voorbeelden geven van goede kleutergymnastiek, speciaal ten behoeve van die ouders, die niet in de gelegenheid zijn hun kinderen te laten deelnemen aan kleutergymnastiekclubs.

J. M. VAN DER LIJKE.

Antagonismen

Tengevolge van het krachtig optreden van den Leider is er eindelijk eens klaarheid gekomen in een, ons volk verlammend en verdeelend, antagonisme.

Het was de reeds langen tijd smeulende brand over een door zekere kringen begeerde opneming in het Duitsche rijk, welke opneming weer door andere kringen fel werd bestreden.

Bij zulke stroomingen is het soms moeilijk na te gaan of ze verwekt worden door bepaalde begeerten of dat ze uitvloeisel zijn van een te goeder trouw gemeende wereldbeschouwing. De Leider heeft weer eens de dingen recht gezet door duidelijk en onomwonden zijne opvatting in dezen met kracht te verdedigen. Een opvatting, die strookt met het beleid van den Führer en met de nationaal-socialistische wereldbeschouwing, waarbij de volkeren van Europa in een nieuwe orde zullen blijven „leven". Door ze te annexeeren zouden ze worden gedood, zouden ze hun volkspersoonlijkheid, hun eigen aard moeten inboeten en zulks is niet nationaal-socialistisch gedacht. Het nationaal-socialisme is niet uit op overweldiging, wil wel een gemeenschappelijke nieuwe orde doorzetten, maar wil de volken en hunne deelen, wil het persoonlijke en het eigene handhaven en laten leven. Dit is de groote gedachte van het nationaal-socialisme, hierin toont ze haar opbouwend karakter. Het nationaal-socialisme wil niet uitbuiten, wil niet ten koste van een ander zich verrijken, wil eerder dien ander opwekken en aansporen tot zijn grootst mogelijke ontplooiïng, ten believe van een gezamenlijke en ook persoonlijke nieuwe welvaart. Dit beginsel zegt, dat het een daad van wijs beleid is, de volken zich naar hun eigen volksche aard verder te laten ontwikkelen en dat het dom is een volksbestaan op te willen heffen en te vernietigen.

Wel ziet het nationaal-socialisme een nieuwe groote ontwikkelingslijn voor het komende Europa, een nieuw opwaarts streven, waarin alle volken zich hebben te ordenen. Dus opheffing van kleinzielige antagonismen, en uitleving van iedere volkspersoonlijkheid. Dit beteekent niets anders dan dat ieder volk op zijn plaats staat en daar voor zich zelven en voor allen te samen de best mogelijke rol vervult.

Zoo zijn er meer antagonismen, zelfs in ons land zijn er vele, die eveneens door klaarheid te scheppen moeten worden overwonnen. Nederland heeft nog steeds in zich de antagonismen van zijn land- en zeezijde, in plaats dat ze deze tot intensieve samenwerking, tot een eigen Nederlandsche stijl heeft gelouterd.

De Engelsche gezindheid is niet alleen op rekening der Engelsche propaganda te schuiven, maar spruit voor een goed deel voort uit een verkeerd begrepen voorliefde voor onze ontwikkeling naar de zeezijde.

En alles wat te eng en te kleinzielig wordt opgevat, roept aanstonds tegenstellingen op van de andere zijde.

Wie Engelsch denkt en voelt, ziet alleen de zeezijde.

Wie Duitsch en niet nationaal-socialistisch denkt en voelt, ziet alleen onze landzijde.

Wie juist Nederlandsch denkt en voelt, ziet èn zee- èn landzijde beiden.

„De Deutsche Zeitung in den Niederlanden" van den 12en October 1941 bevat een verruimend artikel van de hand van Prof. Von Leers over deze materie. Het luidt daar aldus:

„Bei einer einseitigen Schwergewichtsverlagerung nach Osten in weite binnenländische Räume ohne ergänzende überseeische Betätigung würde das Niederländertum vielleicht ein paar Ostlandsiedler schicken, aber wirtschaftlich und seelisch

verkümmern". Dit woord van Duitsche zijde gesproken werkt vooral daarom bevrijdend, omdat er hier te lande vrees bestaat, dat men van dien kant onze zeeprestaties zal beknotten. Maar zoo dom zijn de beste geesten van het tegenwoordige Duitschland niet en zoo eng bekrompen is het nationaal-socialisme geenszins.

Hoort maar wat dezelfde schrijver verder zegt: „An der Stellung zur See entscheidet sich in wirklichkeit das Problem der Stellung der Niederlande zum Reich. Weil im 17 Jahrhundert das Reich sich lieber um die Frage ob das Abendmahl auf lutherisch oder auf Katholisch für die Seele bekömmlicher sei, zerfleischte, statt sich an Kolonialgründung und Entdeckungsfahrt zu beteiligen, nahmen die Niederlande, durch ihre geographische Lage auf den Ozean hingewiesen, diese gewaltige und schöne Aufgaben, selber in die Hand".

Men ziet welk een waarde deze vooraanstaande Duitsche denker hecht aan de Nederlandsche prestaties ter zee. Maar hij weet ook, dat Nederland daarbij „übersah, dass sie auch noch eine Landgrenze hatte und ein Stück Niederdeutschlands war" landschappelijk gezien en niemand weet beter dan de schrijver van „Odal, das Lebensgesetz eines ewigen Deutschlands" dat volkeren, die hun landzijde, hun landbouw, hun boerendom en hun volkskracht verwaarloozen door eenzijdig hunne zeeaspiraties na te jagen, steeds ten ondergang gedoemd waren.

Het hier aangeduide antagonisme van land en zee, die elkander in Nederland nog wel eens bestrijden, spruit voort uit een miskenning van het diepere Nederlandsche volkskarakter, waarin deze tegenstellingen reeds lang zijn bezonken en in een wederzijdsche bevruchting elkaar hebben opgeheven. Dat is dan de bijzondere Nederlandsche aard, welke in den maalstroom der volken Neerlands kracht vormt.

En zoo zijn er nog meer antagonismen in dit land. We hebben daar bijvoorbeeld de noordelijke provincies, die overwegend nog volksch georiënteerd zijn volgens hun bijzonder stempel, hoofdzakelijk nog een Germaansch landbouwvolk en we hebben de provincies Holland met de groote steden, die internationaal georiënteerd zijn als tegenstelling.

Ook hier ziet Prof. Von Leers duidelijk de verschillen, waar hij schrijft: „überschaut man so die Gliederung in den Niederlanden, so zeigt sich, dasz die Provinzen Friesland, Groningen und Drenthe eine Gruppe für sich bilden, ähnlich sind sich dann wieder Overijsel und Gelderland, ferner Utrecht und die beiden Holland, dann wieder Noordbrabant und Limburg".

Het nationaal-socialistisch beginsel, dat de deelen naar hun eigen aard en karakter tot bloei moeten komen om te samen een levend geheel op te bouwen, dient ook in ons land meer tot uitvoering te komen. Als voorbeeld gelde eerst eens de drie noordelijke provincies, die nationaal-socialistisch tot dusverre slechts matig in beweging zijn gekomen, niettegenstaande zij sterk sprekende volksche eigenschappen vertoonen. Wel hebben ze steeds het antagonisme met de Hollandsche steden gevoeld en aarzelt men ook nu nog om weer in dat gareel te moeten loopen.

De volksche herleving zal daar dan ook van binnen uit moeten komen en niet alleen van uit Den Haag en Utrecht kunnen worden bereikt. Wil men levende deelen in een levend geheel, dan is het noodig, dat de karakteristieke deelen zelf tot hun volksch bewustzijn ontwaken.

Hier geldt dezelfde wet als die bij de verhouding van Nederland en Duitschland. Eerst bij „klaarheid" in de eigen positie en in de eigen taak zal de volksche ontwaking der deelen mogelijk zijn. Zooals de Leider voor Nederland ten opzichte van Duitschland „klaarheid" heeft bewerkt, is zulks voor de een eigen karakter bezittende deelen ten opzichte van Nederland gewenscht. Want eerst na de opheffing der antagonismen door een verruimend denken, waarin de tegenstellingen elkaar bevruchten en completeeren en het aanwijzen van een duidelijke taak aan elk bijzonder deel in het volksverband, zal er een levend organisme ontstaan, dat tot vollen bloei zoowel voor het geheel als voor de samenstellende deelen zal kunnen komen.

T. E. BONTKES.

Hoe denkt de Vorming daar nu over?

VRAGEN INZENDEN: JOHAN DE WITTLAAN 20 - DEN HAAG

Eenige kameraden vragen wat de begrippen „Corporatieve Staat", „Corporatieve gedachte" e.d. inhouden en hoe het standpunt der Beweging tegenover de hiermede bedoelde stelsels is.

Eén kameraad meent zelfs te moeten vaststellen, dat de Leider zijn inzicht heeft gewijzigd.

In de rubriek „Gedachten over Recht en Staat" geeft onze medewerker H. A. M. van der Heijden een antwoord op deze vragen.

Vrouw en politiek

„De vrouw hoort niet in de politiek thuis!"

Dat was de resolute uitspraak van een huisvader met wien wij laatst spraken over de vrouw in de politiek in het algemeen en de vrouw in de Beweging in het bijzonder. Met de uitspraak van dezen huisvader zijn wij, nationaal-socialisten, èn de mannen èn de vrouwen zelve, het volkomen eens en wij zijn het ook altijd geweest, die op het gevaar, daaraan verbonden, wezen.

Wij zijn het echter niet eens met wat deze huisvader nog meer zeide, namelijk, dat de vrouwen eigenlijk ook niet in de Beweging thuis hoorden. Of eigenlijk, hij vond het niet erg, dat zij lid ervan waren, maar het werk moesten ze aan de mannen en uitsluitend en alleen aan de mannen overlaten.

Wij hebben het over dit onderwerp nog kort geleden in deze rubriek gehad, naar aanleiding van een vraag van een der lezers. Omdat het hier — vooral op het oogenblik — nu een onderwerp betreft waarover zeer veel wordt gesproken, zijn wij er niet bang voor om in een vervelende herhaling te vallen en durven er het nog weer eens over hebben. En in het kort willen wij op het volgende wijzen:

Zeer zeker is, zooals hierboven gezegd, ons standpunt: de vrouw hoort niet in de politiek thuis. Zij behoort de haar van nature toekomende plaatsen in het gezin, in huishouding, in de vrouwelijke beroepen en het maatschappelijk werk in te nemen. Behóórt! Let wel lezer, behóórt. Daarmede is zij echter niet direct in de practijk geholpen, want zoolang de wereld nog worstelt in een strijd tegen de decadentie, een strijd waarin alle mannen worden opgeroepen, zoolang neemt ook de vrouw, zij het dan ook achter de linies, haar plaats daarin in. Ze heeft het al die jaren in de Beweging gedaan, en wel op die plaatsen welke nu geleidelijk aan door de mannen worden bezet, omdat zij wel móest, wilde de Beweging blijven staan. Wij behoeven toch zeker niet meer te herinneren aan den tijd, dat het den meesten mannen van regeeringswege onmógelijk werd gemaakt daadwerkelijk aan den strijd deel te nemen! En wij durven het gerust te zeggen, zonder daardoor hoogmoedig of verwaand te lijken, dat het de vrouwen zijn geweest die de Beweging drijvende hielden. De Leider heeft het zelf nog onlangs gezegd. En ook Adolf Hitler sprak zijn grooten dank uit jegens al die trouwe vrouwen, die in zware tijden partijwerk verrichtten, zonder inachtneming van de 1001 moeilijkheden èn in de huishouding èn in het familieleven èn bij de opvoeding der kinderen, welke zij daardoor ondervonden. Zoo ook hier.

En daarom ontstaken wij dan ook in een heilige verontwaardiging, toen genoemde huisvader, die — van zijn standpunt uit bezien natuurlijk zeer terecht — er zijn misnoegen over uitsprak, dat de vrouwen allerlei werk deden in de Beweging. „Want", zoo zeide hij, „waar loopt het op uit? Op slordige huishoudens en verwaarloozing der kinderen. Mijn vrouw ...." enz. enz. Ach, wij weten het nu wel zoo langzamerhand. Het is niet voor de eerste maal, dat de mannen, die de noodzaak ervan nog niet inzien, steeds maar weer over hetzelfde vallen. Ja, dat er heel wat huishoudens wel eens in de war liepen, dat weten we uit eigen ervaring maar al te goed. Maar als we dan meemaken, dat er moeders van zes kinderen 's morgens om zes uur opstaan om de huishouding tòch nog aan kant te hebben vóórdat zij op stap gingen om haar werk in de Beweging te gaan verrichten, dan bekruipt ons een gevoel van beschaming dat we er eigenlijk nog over dùrven spreken. Moesten we niet juist díe vrouwen op de knieën danken, dat zij zoo volhielden ten koste van eigen huiselijke gezelligheid?

Wij wezen er onzen zegsman op en het antwoord kwam na een poosje nadenken: „Ja, maar tòch is dat niet goed te praten hè?"

Toen hebben we maar even gezucht. Ja, wàt is er eigenlijk wèl goed te praten. Er valt in het gehéél niet over te praten, want de werkelijkheid is nu eenmaal daar, de nuchtere feiten zijn er en de noodzaak eischt het nu eenmaal.

Maar we hebben onzen armen huisvader getroost. De tijd is reeds komende, dat onze vrouwen voorgoed het „partij"-werk uit handen kunnen leggen en zich weer geheel en al wijden aan het eigen gezin, voorzoover zij dan een gezin hebben natuurlijk. Voor de anderen, de vrijgezellen-vrouwen is er dan nog zooveel werk te over in een goed geordende maatschappij, dat onze mannen weer gerust kunnen zijn en zij 's avonds na gedane dagtaak wèrkelijk weer een lekker warm kopje thee vinden ....

A. W. TE LUIJ

HET NUT VAN ARBEIDSDIENST

Dat iedere jonge man een tijdvak in zijn leven heeft, waarin hij ondervindt wat het beteekent zwaren, inspannenden handenarbeid te verrichten, zal hem in zijn later leven te stade komen en zal hem er voor behoeden, lichtvaardig te oordeelen over arbeidsprestaties van handarbeiders, wat in den tegenwoordigen tijd maar al te vaak geschiedt.

MUSSERT

in zijn rede voor den Staf van den Ned. Arbeidsdienst

INHOUD:

pag.

Het woord van den Leider 1

De teerkost voor de maand, door R. van Genechten 2

Meeningen van anderen 4

De Nederlandsche Productieslag in Europeesch licht gezien door F. E. Posthuma 5

Boerenland gaat naar boerenhand, door H. Reydon 9

Soldatengebed, door Bert Peleman 11

Het Joodsche vraagstuk in Nederland, door Van Genechten 12

Noordras - Indo-Germaansch - Germaansch - Arisch, door J. C. Nachenius 16

Binnenlandsche Kroniek, door Joh. Raatgever 18

Blik op het wereldgebeuren, door J. de Nobel 19

Gedachten over recht en staat, door H. A. M. v. d. Heyden 21

Een weerman over solidariteit, door C. Wiegel 22

Een weerman vraagt: Weerbaarheid 23

De lichamelijke opvoeding van den kleuter, door J. M. v. d. Lijke . . . 24

Antagonismen, door T. E. Bontkes 25

Vrouw en Moeder, door A. W. te Luy 27

Inhoud 28

Bijlagen:

1. Afbeelding van den Leider.

2. Lied.